

ពាក្យថា " ម៉ែ "

ពាក្យថា " ម៉ែ " ជាពាក្យដែលមានអត្ថន័យសំខាន់ណាស់ ជាពាក្យដែលពីរោះ សើមជ្រួតជ្រាបចូលក្នុងចិត្តរបស់កូនគ្រប់គ្នា ព្រោះម៉ែជាអ្នកមានព្រះគុណដ៏យ៉ាងធំក្រៃលែង គឺជាអ្នកឱ្យនូវជីវិត ឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ ឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិ ឱ្យបានទទួលការសិក្សា។ ម៉ែជាអ្នកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាកូន និងជាអ្នកនៅជិតកូនច្រើនជាងអ្នកណាៗទាំងអស់ ទាំងពាក្យថា " ម៉ែ " គឺ ជាពាក្យដែលមនុស្សយើងនិយាយបានមុនពាក្យដទៃទៀតនៅក្នុងជីវិតនេះ ។

ពាក្យម៉ែមានន័យសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ប្រជុំគុណក្រាស់ក្រែកជាងធរណី
ពាក្យម៉ែពីរោះគ្របលើប្រិថពី ល្អដូចគឺរពេញដោយរុក្ខា ។
ព្រៃធំមានសត្វជាគ្រឿងលម្អ ភរិយាបរវរលម្អភស្តុ
ទ្វីបលោកល្អស្រស់ក៏ព្រោះសុរិយា សត្វក្នុងលោកាល្អព្រោះមានម៉ែ។

ការឆ្លងរបស់ម៉ែ

កាលបើពោលតាមច្បាប់ធម្មជាតិ ឬពោលតាមសេចក្តីពិតដែលប្រាកដឱ្យឃើញ ម៉ែឈ្មោះថាធ្វើនូវរបស់ដែលធ្វើបានដោយលំបាក ហើយសេចក្តីលំបាកនេះ ឪពុកមិនអាចធ្វើជំនួសបានឡើយ ពោលគឺ ម៉ែត្រូវហាត់បង្កូរ ត្រូវពពោះ និង ត្រូវឆ្អឹងទន្លេ (សម្រាលកូន) នេះគឺជាសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់ម៉ែគ្រប់គ្នា ក្នុងនោះ មានម៉ែមិនតិចនាក់ទេ ដែលត្រូវបានបាត់បង់ជីវិត ព្រោះការឆ្លងទន្លេ ។

ព្រោះហេតុដូច្នោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គនៅជាព្រះមហាពោធិសត្វ សោយព្រះជាតិជាតាបសឈ្មោះ សោធាបធិត បានពណ៌នាព្រះគុណរបស់ម៉ែយ៉ាងគួរស្តាប់ មានប្រាកដក្នុងសោណនន្ទជាតកសត្តតិនិបាត ថា :

ម៉ែកាលប្រាថ្នាចង់បានផលគឺកូន រមែងនមស្ការទេវតាដើម្បីសូមកូន ម៉ែសួរនូវនក្ខត្តបុក្សទាំងឡាយផង

សូរនូវរដូវ និងឆ្នាំទាំងឡាយផង ថា តើកូនកើតក្នុងបូក្យ
ណា ក្នុងរដូវណា ក្នុងឆ្នាំណា ទើបបាននូវអាយុវែង ។

កាលម៉ែមានរដូវហើយ ក៏រមែងមានការតាំងគភ៌
ឡើង ហើយម៉ែក៏មានការចាញ់គភ៌ ព្រោះហេតុនោះទើប
ម៉ែមានឈ្មោះថា ទោពឡិនី (ស្ត្រីចាញ់គភ៌) ។

ម៉ែមានការស្រឡាញ់កូន ដែលកើតក្នុងពោះរបស់
ខ្លួន ព្រោះហេតុនោះទើបម៉ែមានឈ្មោះថា សុហទា (ស្ត្រី
មានចិត្តល្អ) ។

ម៉ែរក្សាគភ៌អស់មួយឆ្នាំ ឬជិតមួយឆ្នាំ ហើយទើប
បានឆ្លងទន្លេសម្រាលកូន ព្រោះហេតុនោះ ទើបម៉ែមាន
ឈ្មោះថា ធនយន្តី ឬ ធនេត្តី (ស្ត្រីជាអ្នកឱ្យកូនបាន
កើតមក) ។

ម៉ែញ៉ាំងកូនដែលកំពុងយំឱ្យត្រេកអរ ដោយការ
បំពៅដោះផង ដោយការបំពៅផង ដោយការឱ្យស្រាប
ផង ព្រោះហេតុនោះ ទើបម៉ែមានឈ្មោះថា តោសេន្តី
(ស្ត្រីញ៉ាំងកូនឱ្យត្រេកអរ) ។

តពីនោះមកម៉ែមានហឫទ័យទន់ទោរទៅរកកូន
ក្រឡេកមើលកូនដែលពុំទាន់ដឹងក្តី មើលក្នុងទីដែលកូន
នៅ ត្រូវខ្យល់ត្រូវភ្លៀយយ៉ាងណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបម៉ែ
ឈ្មោះថា ធាសេន្តី (ស្ត្រីអ្នកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាកូន) ។

ទ្រព្យសម្បត្តិឯណារបស់ម៉ែនិងរបស់ខ្ញុំ ដែលមាន
នៅ ម៉ែរមែងគ្រប់គ្រងនូវទ្រព្យសម្បត្តិទាំងពីរចំណែកនោះ
ដោយបំណងថា ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនេះត្រូវបានទៅកូន
របស់យើង ។

ម៉ែកាលដែលទូន្មានកូនថា កូនគួរធ្វើយ៉ាងនេះ កូន
មិនគួរធ្វើយ៉ាងនោះ ជាដើម រមែងនឿយហត់លំបាក ។

កាលបើកូនមានវ័យចម្រើនឡើងហើយ ម៉ែបាន
ដឹងថា កូនមានសេចក្តីរីករាយភ្លើតភ្លើនព្រោះស្រវឹងក្នុង
វ័យ ។ ម៉ែរមែងទន្ទឹងមើលផ្លូវកូន លុះដល់ពេលល្ងាច
ពេលព្រលប់ បាត់កូនមិនឃើញត្រឡប់មក ម៉ែក៏អន្ទះសា
ញាប់ញ័រក្នុងចិត្ត ដោយប្រការ ដូច្នោះឯង ។

ព្រះគុណម៉ែ

គុណម៉ែតាំងតែភក្តីចាប់ផ្តើម ទ្រាំពពោះដើមទ្រាំលំបាក
 ដេកដើរដូចរោគតាមឥតស្រាក ទម្រាំកូនចាកចេញពីផ្ទះ។
 ពេលឆ្លងទន្លេម៉ែឈឺខ្លាំង ចិត្តតាំងកាយប្រឹងព្រមដោយភ័យ
 មិនដឹងយ៉ាងណាចិត្តមមែ នឹកភ័យក្រែងកូនស្លូតស្លាវ។
 លុះកូនបានកើតជាទារក ម៉ែចើបជញ្ជក់សព្វកាយា
 បីបមថ្នាក់ថ្នមពេញហត្ថា មេត្តាប្រែឈាមជាទឹកដោះ។
 នៅពេលកូនឈឺម៉ែរក្សា បីផ្ទប់ឱវាដោយចិត្តស្មោះ
 កូនឈឺម៉ែភ័យមុខស្លាំងអស់ មិនសម្រាន្តសោះវាស់ៗព្រឹក។
 នៅពេលកូនជាម៉ែសប្បាយ ចិត្តម៉ែមិនណាយមានតែនឹក
 ឃ្នាតឆ្ងាយបន្តិចចិត្តរំរឹក រលឹករកកូនវិលវិញភ្លាម ។
 អង្គុយកកិលក្រោកឈរដើរ ទៅតាមដំណើរម៉ែព្យាយាម
 ខំបង្ហាត់កូនដោយមិនទាម ក្នុងនាមជាគ្រូឧត្តមក្រែ ។

ជុះនោមហូបចុកស្លៀកដណ្តប់ ចំណេះចេះសព្វប្រចាំថ្ងៃ
 សម្តីភាសាមារយាទថ្ងៃ កូនកុំសង្ស័យក្រែងឥតគ្រូ ។
 កូនចេះមួយមុខម៉ែអរម្តង អ្នកប្រាប់អ្នកផងមិនចាំយូរ
 ម៉ែនឿយយ៉ាងណាមិនគិតគូរ បន្ទុកងូល់ដោយផ្ទាល់កូន។
 កូនធំបន្តិចបែបរាងរឹង កូនខ្លះទទឹងអាងដីដូន
 ម៉ែខឹងអន់ចិត្តមុខស្រពោន វាយកូនរួចគិតអាណិតក្រោយ។
 កូនល្អម៉ែសុខក្រែកន្ទង បានដូចម៉ែជឿងសូមអំណោយ
 ដូចបានកែវទិព្វទេវតាឱ្យ ឬដូចបានសោយសុខសួគ៌ា។
 ពេលកូនបានសុខម៉ែសុខផង ពេលកូនមានហុងម៉ែពុំជា
 កូនក្រលំបាកម៉ែរងា គ្រប់គ្រាម៉ែគិតកូនស្រីប្រុស។
 កូនខូចអាក្រក់ក្នុងភូមិឃុំ គេគុំគេស្តប់សព្វសាយសុស
 ម៉ែដឹងប្រាកដថាកូនខុស តែម៉ែសន្តោសប្រោសប្រណី។
 ម៉ែគឺជាព្រះរបស់កូន ជាកូនជីវិតមនុស្សប្រុសស្រី
 ម៉ែមានគុណធ្ងន់ហួសពោលស្តី គ្មានអ្វីជំនួសម៉ែបានឡើយ។

ម៉ែគីជាព្រះក្នុងផ្ទះ

ម៉ែជាអ្នកឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ ឱ្យការរកកំរៅ ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ធ្វើឱ្យកូនគ្រប់គ្នាមានសេចក្តីដឹងខ្លួនថា អាត្មាអញមានការរកកំរៅក្នុងចិត្តត្បិតមានម៉ែនៅជាមួយ ។

ម៉ែគឺជាមិត្តដ៏ពិតប្រាកដ មិនថាក្នុងពេលសុខ ឬពេលទុក្ខឡើយ ទោះបីកូនខុសធ្លំឆ្គងយ៉ាងណា ម៉ែតែងឱ្យអភ័យជានិច្ច ម៉ែជាទីប្រឹក្សាដ៏ល្អ និងជាទីទុកចិត្តសម្រាប់កូន ព្រោះហេតុដូច្នេះហើយ ទើបម៉ែបានទៅជាព្រះក្នុងផ្ទះ ។

ម៉ែជាអាចារ្យ ម៉ែជាទេវតា ស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះ
និងម៉ែជាព្រហ្ម ព្រមទាំងជាព្រះ កូនក្រាបសំពះ
 ឈ្នះអស់សត្រូវ ។

ពេលវេលាគួរតែត្រឡប់មកវិញ

មនុស្សយើងដោយទូទៅ នៅពេលខ្លះអាចភ្លេចគិតដល់ម៉ែ ព្រោះរវល់តែសប្បាយរីករាយទៅដោយកាមគុណ ឬរវល់នៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួនផ្សេងៗ ប៉ុន្តែដល់ពេលដែលខ្លួនឯងមានជំងឺធ្ងន់ធ្ងរ កូនគ្រប់គ្នាច្រើនតែគិតរកម៉ែ ព្រោះធ្លាប់ជំពាក់ចិត្តនឹងម៉ែកាលពីខ្លួននៅតូច ។

ក្នុងសម័យដែលខ្លួនជាកូននៅតូច កាលបើឈឺចាប់អ្វីៗ ម៉ែតែងតែនៅថែរក្សាថ្នាក់ថ្នមជានិច្ច កូនឃើញមុខម៉ែជាប្រចាំ ម៉ែហ្លួងហែងកូន ម៉ែសម្រាន្តមិនពេញភ្នែក ម៉ែទ្រាំអត់ងងុយនៅយាមកូន បោសអង្អែលកូន នៅចាំពេលឱ្យបាយឱ្យទឹក នៅចាំពេលឱ្យថ្នាំ និងនៅចាំជួយកូនគ្រប់យ៉ាងពេលដែលកូនឈឺលំបាក ព្រមទាំងល្ងង់លោមចិត្តកូនដោយសន្យាឱ្យនូវអ្វីៗ តាមដែលកូនចង់បានទៀតផង ។

ម៉ែជាទីពឹងរបស់កូន ពេលដែលកូនមានទុក្ខលំបាក សូម្បីកូនមានរូបរាងអបលក្ខណ៍យ៉ាងណាក្តី ម៉ែក៏នៅតែ ស្រឡាញ់ព្រមដោយក្តីអាណិតជានិច្ច ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ម៉ែ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិសុទ្ធ ដូច្នោះហើយ ទើបដល់ពេលដែលកូនមានជំងឺធ្ងន់ ឬក៏ពេលដែលត្រូវ សម្រាលកូនឆ្លងទន្លេ កូនតែងតែនឹករកម៉ែ ។

ត្រីនៅលើគោកប្រេះរកទឹក	ចមកតែងនឹករកព្រៃស្មៅសាស
សត្វក្នុងទ្វីបលោកនឹករកសុខសាន្ត	មិនអាចប្រៀបបានទិដ្ឋម៉ែមែលនឹក។
នៅពេលភ្ញៀវធ្លាក់រុក្ខជាតិទៀងខ្ចី	បក្សាបក្សីខ្សែវង្សារពេលព្រឹក
ម៉ែក្តៅសត្វរកជ្រកក្រោមសន្លឹក	ប្រៀបបូមកូននឹករកម៉ែពេលឈឺ។

ម៉ែមានព្រះគុណគួរជាមួយឪ

មនុស្សយើងដែលកើតមក ត្រូវអាស្រ័យឪពុកនិង ម្តាយជាអ្នកឱ្យកំណើត នឹងមានតែម្តាយម្នាក់ឯងពុំបាន ឡើយ ព្រោះតំណក់ឈាមមួយចំណែកបានពីម៉ែ តំណក់ ឈាមមួយចំណែកទៀតបានពីឪ លោកទាំងពីរជាអ្នកឱ្យ កំណើតដល់កូន និងជាអ្នកមាននូវគុណបក្សារដ៏យ៉ាងខ្ពង់- ខ្ពស់ចំពោះកូន ដូច្នោះ មាតាបិតា គឺជាព្រះឱ្យកំណើតកូន និងជាព្រះដ៏មានគុណចំពោះកូន ។

ផ្កាឈូកដែលដុះរីកស្រស់សោភា	អាស្រ័យគង្គារមគ្គានឹងភក់
គូព្រេងជួបភក្ត្រវិលវល់វិវរក់	រួមរក្សលង់លក់បង្កើតលោកា។
ព្រហ្មចុះជួបព្រះសំពះវន្តា	ក្រាបអាណិតឱ្យទ្រង់ទេសនា
ព្រហ្មបានជួបព្រះកើតគុណអស្ចារ្យ	មាតាបិតាជាគូគុណគាប់ ។

កូនម៉ែត្រូវខំរៀន

ម៉ែសូមឱ្យកូនតាំងចិត្តរៀនដោយល្អ គ្រប់វិជ្ជាទាំងអស់ដែលជាវិជ្ជាមានប្រយោជន៍ ។ ម៉ែសូមឱ្យកូនអស់ប្រាក់ក្នុងការដូរយកនូវចំណេះវិជ្ជា ។ ប្រាក់នោះឯង បើមិនអស់ទៅដើម្បីការបាននូវចំណេះវិជ្ជាទេ ក៏ត្រូវអស់ទៅក្នុងផ្លូវដទៃដែរ ដូចជា ការប្រើប្រាស់សម្លៀកបំពាក់ ការបរិភោគចំណីអាហារជាដើម តែរបស់នោះមិនមានតម្លៃដូចវិជ្ជាទេ ថែមទាំងមិនមិនបិទថែរយឺនយូរទៀតផង ។ ឯចំណែកវិជ្ជាវិញ ជារបស់មិនបិទថែរយឺនជាប់តាមខ្លួនកូនរហូតមួយជីវិត ប្រើប៉ុនណាក៏មិនចេះអស់ រឹតតែជីករឹតតែជួបរឹតតែស្រាវជ្រាវរឹតតែចេះ រឹតតែប្រើរឹតតែជំនាញ ដូច្នេះការចាយវាយប្រាក់ដូរយកនូវចំណេះចេះដឹង ទើបបណ្ឌិតពោលសរសើរ ។

ម៉ែសូមឱ្យកូននឹករលឹកជានិច្ចថា ប្រាក់មួយរយៗ

នោះគឺជាតំណក់ញើសឈាមរបស់ម៉ែខ្ញុំដែលខំប្រឹងធ្វើការ ម៉ែសូមឱ្យកូនយល់ដឹងក្នុងការចាយប្រាក់ គឺត្រូវចាយឱ្យមានប្រយោជន៍ជាទីបំផុត ។ ព្យាយាមយកឈ្នះចិត្តអាក្រក់របស់ខ្លួនឯង កុំខ្លះខ្មាយខ្មោកខ្មាកឱ្យសោះ ។

សូមកូនម៉ែ ខំប្រឹងរៀនឱ្យបានឡើងថ្នាក់រាល់ឆ្នាំ ព្រោះការរៀនធ្លាក់ត្រូវត្រួតថ្នាក់នោះ គឺជាការខូចពេលវេលា ខូចកម្លាំងចិត្តនិងអស់ប្រាក់ថែមផ្លូវទៅទៀតផង ។

អ្នកប្រាជ្ញបានពោលថា « មនុស្សល្ងង់ កាលបើមានពេល ក៏រីករាយភ្លើតភ្លើនទៅក្នុងការរកអាហារឆ្ងាញ់ៗ មកដាក់មាត់ ដាក់ពោះ ចំណែកមនុស្សឆ្លាត កាលបើមានពេលហើយ ក៏រីករាយក្នុងការរកអាហារមកដាក់ខួរក្បាល នាំឱ្យមានបញ្ហា ដូច្នេះ កូនម៉ែត្រូវរៀនច្រើន អានច្រើន ស្តាប់ច្រើន ហើយសំខាន់បំផុត ត្រូវមានមិត្តល្អ » ។

អានរណៈដ៏ប្រសើរ

ម៉ែឪដែលមានកូនចេះស្គាល់ប្រមាណខ្លួន ចេះដឹង ចំពោះឋានៈក្នុងគ្រួសាររបស់ខ្លួន ទើបជាអ្នកមានជោគល្អ បីដូចជាបានទទួលពរអំពីព្រះឥន្ទ ។

កូនជាទីស្រឡាញ់របស់ម៉ែ កូនពិតជាបានឃើញ ហើយ ចំពោះប្រុសស្រីខ្លះ តែងខ្លួនធ្វើតាម តាក់តែង កាយដោយសម្លៀកបំពាក់ដែលមានតម្លៃខ្ពស់បំផុត ព្រម ដោយអលង្ការ ប៉ុន្តែ មិនចេះរៀបចំខ្លួនឱ្យជាទីស្រឡាញ់ ចូលចិត្តឡើយ ។ ប្រុសស្រីរបៀបនេះ មិនអាចប្រៀបបាន នឹងអ្នកដែលតែងខ្លួនគ្រាន់តែឱ្យបានសមរម្យប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ រៀបរយត្រឹមត្រូវ សុភាពរាបសា ច្រើនទៅដោយមេត្តា ករុណានោះឡើយ ។

កែវភ្នែកស្រទន់ កិរិយាសុភាព វាចាពិរោះស្មោះ ត្រង់ត្រឹមត្រូវនិងចិត្តពេញទៅដោយព្រហ្មវិហារ នោះគឺជា ស្នេហ៍ទាញស្រូបមនុស្សទាំងឡាយ ឱ្យស្រឡាញ់ ឱ្យគោរព

កោតក្រែង បីដូចជាជ្រោះជើងភ្នំដែលជាទីហូរធ្លាក់ចុះ មកនៃទឹកដូច្នោះឯង ។

ចូរកូនចាំពាក្យម៉ែទុកចុះ ទោះបីកូនក្រីក្រទ្រព្យ សម្បត្តិក៏ដោយ តែកូនមិនត្រូវក្រសេចក្តីល្អឡើយ ថ្វីត្បិត តែកូនមិនមាននូវឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងសង្គម តែសូមឱ្យកូន អណ្តែតខ្លួនក្នុងពន្លឺរស្មីនៃសតិបញ្ញា ។

ក្នុងការរៀន ការតម្កល់ខ្លួន ឬការអ្វីៗទៀតក៏ដោយ ម៉ែសូមដាស់តឿនកូនថា ចូរកុំប្រហែស «ស្វាក់ចេះ ប្រយ័ត្នខ្លួនកុំឱ្យធ្លាក់ពីលើចុងឈើដែរ » មនុស្សយើងទោះ បីជំនាញប៉ុណ្ណា ធ្លៀវធ្លាតអង់អាចប៉ុណ្ណាក៏ដោយ កាល ណាបើប្រមាទធ្វេសប្រហែសហើយ ក៏រមែងភ្លាត់បាតធ្លាក់ ខ្លួនដូចជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅអីចឹងឯង ។

ក្នុងការរៀបចំទុកដាក់ខ្លួនជាមួយមិត្តភក្តិ កុំឱ្យខ្ពស់ ពេកនាំឱ្យគេស្អប់ តែបើដាក់ខ្លួនទាបជាងគេពេកនាំឱ្យគេ មើលងាយ ដូច្នោះ ត្រូវឱ្យល្អមៗ ។ ឯចំណែកជាមួយគ្រូ អាចារ្យនោះ កូនត្រូវទន់ភ្លន់ គោរពឱនលំទោន ដូចពាក្យ

Document Produced by deskPDF Unregistered :: http://www.docdesk.com

លោកពោលទុកថា :

« ឈ្នះអ្នកស័ក្តិខ្ពស់ដោយការឱនលំទោន
ឈ្នះអ្នកទាបទន់ខ្សោយដោយការសង្គ្រោះ
ឈ្នះអ្នកស្មើគ្នាដោយការព្យាយាម » ។

ចំណែកឯការរៀបចំខ្លួនជាមួយភេទផ្ទុយគ្នា
មែសូមបញ្ជាក់ប្រាប់ដល់កូនស្រីម៉ែថា មនុស្សប្រុសខ្លាច
មនុស្សស្រីណាដែលរៀបចំនូវឥរិយាបថល្អ មិនតម្កើងខ្លួន
វាយបូក ហើយក៏មិនបណ្តោយខ្លួនដែរ មានអាកប្បកិរិយា
ល្អ រៀបរយរាបសា មិននិយាយលេងរហូតដល់ហួស
វិស័យស្រី កាលបើដូចនេះ មនុស្សប្រុសរមែងក្រែងចិត្ត
និងនិយាយលើកតម្កើង ។

សូមកូនម៉ែរក្សានូវគុណតម្លៃរបស់មនុស្ស ឱ្យបាន
បិតនៅមាំមួនក្នុងខ្លួន សូមកូនកុំជាមនុស្សអស់តម្លៃឱ្យ
សោះ គុណតម្លៃមនុស្សគឺជាសិរីសួស្តី និងជាអាករណៈ
ដ៏ប្រសើរក្នុងជីវិត ។

កូនម៉ែត្រូវហ្វឹកហាត់ឱ្យមានឧបនិស្ស័យល្អ

មនុស្សយើងដែលនឹងបានល្អនោះ ក្រៅអំពីត្រូវ
មានការសិក្សារៀនសូត្រហើយ គឺត្រូវហ្វឹកហាត់អប់រំដើម្បី
ឱ្យមាននូវឧបនិស្ស័យល្អទៀតផង នេះជាប្រការសំខាន់ ។

ចំណុចផ្តើមនៃការហ្វឹកហាត់សិក្សាអប់រំដែលជាទី
សំខាន់បំផុត គឺក្រុមគ្រួសារក្នុងផ្ទះ ។ គ្រួសារដែលនៅក្នុង
សភាពរៀបរយល្អនោះ តិចណាស់ដែលក្មេងទៅជាខិល
ខូចឡេះឡោះ នេះព្រោះការសេពគប់បានសមប្រពៃ ។

លុះដល់កូនធំឡើង កូនត្រូវខំព្យាយាមសេពគប់
សមាគមជាមួយមនុស្សល្អ ដើម្បីបានចម្លងនូវលក្ខណៈល្អ
ផ្សេងៗ ការសេពគប់មនុស្សល្អ រមែងជាគុណប្រយោជន៍
ដល់កូនរហូតក្នុងជីវិត ។

មនុស្សល្អ កាលបើកូនចូលទៅជិតហើយ ធ្វើឱ្យកូន
ដឹងខ្លួនថា ចង់បានឱ្យខ្លួនទៅជាមនុស្សល្អដែរ ។ មនុស្ស
ស្អប់ក៏ដូចគ្នា កាលបើកូនចូលទៅជិតហើយ បានស្តាប់នូវ

ពាក្យសម្តីអ្វីខ្លះនោះ រមែងធ្វើឱ្យកូនដឹងខ្លួនឯងថា មានសេចក្តីស្ងប់ ហើយចង់ឱ្យខ្លួនបានទៅជាមនុស្សស្ងប់ទៀតផង ដូច្នេះការសេពគប់ជាចំណុចសំខាន់បំផុត ។

ក្រៅអំពីអាស្រ័យអ្នកដទៃដើម្បីជួយហ្វឹកហាត់អប់រំហើយ ការហ្វឹកហាត់ខ្លួនឯងជាកិច្ចចាំបាច់បំផុត ដោយចំពោះ គឺហ្វឹកហាត់ខ្លួនឯងក្នុងការយកឈ្នះអំណាចនៃធម៌ថោកទាប អ្នកដែលហ្វឹកហាត់ទូន្មានខ្លួនបាន គឺជាមនុស្សប្រសើរ ហើយឈ្មោះថា បាននូវទីពឹងដែលគេបានដោយកម្រ ។

ហ្វឹកហាត់អប់រំខ្លួនឱ្យទៅជាមនុស្សមានព្យាយាម។ មនុស្សដែលមាននូវសេចក្តីប្រឹងប្រែងព្យាយាម សូម្បីមានជីវិតរស់នៅត្រឹមតែមួយថ្ងៃ ក៏ប្រសើរជាងមនុស្សខ្ជិលដែលរស់នៅអស់រយនៃឆ្នាំ ។

ចូរកូនម៉ែប្រើពេលវេលាឱ្យជាប្រយោជន៍ ព្រោះពេលវេលាដែលកន្លងទៅហើយ មិនត្រឡប់មកវិញឡើយ អស់ទៅហើយក៏ជាការអស់ទៅហើយហ្នឹងឯង ។ តម្លៃនៃ

ពេលវេលានៅត្រង់ដែលកូនប្រើវាឱ្យជាប្រយោជន៍ មនុស្សដែលមិនធ្វើការងារជារបស់មនុស្ស ជីវិតក៏អស់ទៅទេ ចំណែកមនុស្សដែលមានការព្យាយាម រមែងកាន់យកនូវប្រយោជន៍ សន្សំទុកនូវប្រយោជន៍ រហូតដល់បានសម្រេចនូវប្រយោជន៍ធំ គឺការរួចផុតពីសេចក្តីទុក្ខ ។

មនុស្សដែលធ្វើនូវការងារច្រើន មិនអាចបានជាមនុស្សសំខាន់គ្រប់គ្នាឡើយ ប៉ុន្តែ មនុស្សសំខាន់នៅត្រង់ធ្វើការងារដោយសេចក្តីព្យាយាមជានិច្ច ។ តម្លៃរបស់មនុស្សវាស់គ្នាត្រង់ផលនៃការងារនិងសេចក្តីល្អប្រចាំខ្លួន។

កូនម៉ែត្រូវខំសន្សំឧបនិស្ស័យល្អ ។ ឧបនិស្ស័យគឺអ្វីដែលធ្វើឱ្យជាទម្លាប់ ឧបនិស្ស័យល្អគឺជាកូមិឋាននៃការចម្រើនគុណធម៌គ្រប់យ៉ាង ប្រៀបបីដូចជាដីចំការដែលល្អដូច្នោះឯង ។

បើកូនស្រីមែងធ្វើល្អហើយឱ្យគេថាចុះ

កាលកូនស្រីនៅតូចមែងអ្នករៀបចំតែងខ្លួនឱ្យកូនស្លៀកពាក់យ៉ាងណា ស្តាយកាបូបទៅសាលាយ៉ាងម៉េច ទើបសម មែរៀបចំឱ្យកូនទាំងអស់ ។ មែតែងតែតាមគយគន់ដំណើរកូនដោយការពេញចិត្ត ។

លុះដល់ពេលកូនស្រីធំឡើង អ្វីៗដែលជាធម្មជាតិសម្រាប់ខ្លួនកូន មែក៏បានប្រាប់ពន្យល់ឱ្យកូនបានដឹងទាំងអស់ ។ ឥឡូវមែសូមពន្យល់កូនស្រីអំពីបញ្ហាមួយដែលកូនចេះតែខ្លាច « ពាក្យគេថា » សូមកូនចាំស្តាប់ ហើយពិចារណាឱ្យល្អ ដើម្បីដោះស្រាយនូវបញ្ហាមួយនេះឱ្យបានជ្រះស្រឡះ ។

កូនខ្លាច « គេថា » ពាក្យថា « គេ » សំដៅដល់មនុស្សទាំងឡាយដទៃលើផែនដីក្រៅពីកូន ។ សូមឱ្យកូនប្រាកដនៅក្នុងចិត្តហើយថា នេះជាអំពើល្អត្រឹមត្រូវ នៅតែ

កូនមិនក្លាហានដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តធ្វើ ព្រោះខ្លាច « គេថា » រឿង « គេថា » នេះ វាក្លាយទៅជារបស់ដែលគួរខ្លាចជាទីបំផុតក្នុងលោកនេះទៅហើយ ។

សម្រាប់កូនស្រី បើមានសេចក្តីប្រកាន់យ៉ាងនេះក៏មិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ ព្រោះ« គេ » មានច្រើនណាស់។ ម្នាក់ៗមានការគិតឃើញរឿងៗខ្លួន ត្រូវគ្នាខ្លះមិនត្រូវគ្នាខ្លះ កាលកូនស្រីធ្វើនូវអ្វីមួយ អ្នកខ្លះគេថាល្អ អ្នកខ្លះទៀតគេថាមិនល្អ ឬអាចគេថាអាក្រក់តែម្តង ដូច្នេះ កូនស្រីត្រូវតែសម្រេចថា អាត្មាអញគប្បីធ្វើនូវអ្វីដែលសមគួរដល់ខ្លួនឯងផង ដែលមិនខុសច្បាប់ផង មិនខុសសីលធម៌ផង មិនបៀតបៀនឱ្យអ្នកណាក្តៅក្រហាយផង ហើយអាត្មាអញសប្បាយចិត្តនឹងធ្វើផង ដូច្នេះអាត្មាអញត្រូវតែធ្វើដោយមិនមានកង្វល់នឹងពាក្យគេថាអ្វីឡើយ ។ ប៉ុន្តែមែសូមរំលឹកកូនស្រី ចូរកូនកុំភ្លេចផ្ទៀងផ្ទាត់នូវកិច្ចការងារនោះ ឱ្យជាការងារល្អត្រឹមត្រូវពិតប្រាកដផង ។

ការរិះគន់និន្ទាគ្នាន់គ្នាញ់ ជារបស់ធម្មតាក្នុងលោក

អ្នកខ្លះប្រើពេលវេលាទំនេរទៅក្នុងការអានសៀវភៅ អ្នកខ្លះរីករាយនៅក្នុងការលេងកីឡា... អ្នកខ្លះជ្រើសរើសយកការនិទ្ទារិះគន់គ្នាន់ក្នុងចំពោះអ្នកដទៃ មកជាការងារធំដុំក្នុងជីវិត ។ អ្នកដែលសម្លឹងទោសគេដោយអកុសលចិត្ត និយមនិយាយរឿងអាក្រក់របស់គេ គឺជាអ្នកមិនមានសេចក្តីចម្រើនក្នុងជីវិតឡើយ ព្រោះគិតតែនាំយករឿងអាក្រក់មកដាក់ក្នុងខ្លួនឯងរាល់ថ្ងៃ បីដូចជាធុងសំរាមប្រឡាក់ប្រឡូសទៅដោយរបស់ស្មោកគ្រោក ជាការសាងនូវគ្រឿងដែលរារាំងសេចក្តីចម្រើនឱ្យដល់ខ្លួនឯង ជាអ្នកបញ្ឆោតខ្លួនឯង ឱ្យរីករាយដោយសេចក្តីរំលោភក្នុងផ្ទៃនៃសេចក្តីអាក្រក់ ។

មនុស្សយើងចង់គេចអំពីអ្វីផ្សេងៗ ក៏អាចនឹងគេចបាន ប៉ុន្តែយើងមិនអាចគេចអំពីកម្មពៀរ និងគេចអំពីខ្លួនឯងបានឡើយ លុះត្រាតែចូលនិព្វានទើបអាចគេចផុតបានដូច្នោះ មនុស្សដែលល្អគេរមែងទទួលយកសភាពពិតរបស់ខ្លួន មិនមែនចេះតែបញ្ឆោតខ្លួនឯងដោយសេចក្តីរំលោភ

រឿយៗទៅនោះឡើយ ។ ការព្រមទទួលយកនូវសេចក្តីពិតរមែងធ្វើឱ្យភាពលំបាកក្នុងចិត្តបានធូរស្រាលពិតប្រាកដ ។

កូនស្រីម៉ែត្រូវរៀនទទួលយកការពិតរបស់ជីវិត កុំចេះតែញាប់ញ័រទៅតាមពាក្យគេថា ។ ត្រូវរៀនឱ្យយល់ពីហេតុផលរបស់ធម្មជាតិ ចាប់យកការពិតនៃជីវិតមកសិក្សារហូតបានយល់ច្បាស់ហើយរស់នៅដោយសេចក្តីស្ងប់ចិត្ត។

ចូរកូនចាំទុកថា « មិនមានការរស់នៅជាមួយអ្វីឱ្យបានសុខ ស្មើនឹងការរស់នៅជាមួយសេចក្តីស្ងប់ឡើយ » ។

ព្រះចន្ទនិងថ្ងៃឥតមានដឹងអ្វី តែត្រូវប្រុសស្រីនិទ្ទាសរសើរពពករសាត់ដូចមានស្លាបហើរ រៀងខ្យល់ដេកដើរគេថាទាំងអស់។ បួសជាព្រះសង្ឃនៅគេរិះគន់ ធ្វើចោរលួចប្លន់គេទាន់ដាក់ខ្មោះ ត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធនៅគេមិនស្មោះ ធម៌ល្អឥតខ្ចោះគង់មានគេស្តាប់។ សរសើរនិទ្ទាមានពីបុរាណ កាន់យកមិនបានតាមពាក្យទាស់តាប់ បើកូនតាមប្រាជ្ញកូននឹងមានភ័ព្វ ត្រូវមួយខុសដប់កុំយកខាងច្រើន។

កូនស្រីម៉ែត្រូវធ្វើថ្ងៃនេះឱ្យល្អបំផុត

កូនស្រីម៉ែនឹកគិតដល់រឿងអនាគត រឿងរៀបការ មានគ្រួសារ រឿងឋានៈក្នុងការរស់នៅ រឿងទាំងអស់នេះ សុទ្ធតែជារឿងដែលនៅឆ្ងាយ ។ កូនស្រីគួរបញ្ឈប់ការគិត ខ្វល់ខ្វាយក្នុងរឿងនេះ ព្រោះគិតទៅក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ កូនស្រីម៉ែគិតតែខំរៀនសិនទៅ ។

ដូចដែលម៉ែធ្លាប់ប្រាប់ដល់កូនហើយថា « ធ្វើថ្ងៃនេះ ឱ្យល្អជាទីបំផុតទៅ អនាគតវានឹងរៀបចំដោយខ្លួនឯង » ។ ថ្ងៃនេះ ម៉ែនឹងអធិប្បាយនូវសេចក្តីនេះ ចូរកូនយកចិត្ត ទុកដាក់ស្តាប់ឱ្យល្អចុះ ។

សេចក្តីសម្រេចនៃការសាងឋានៈក្នុងអនាគតនោះ វាបែកនៅត្រង់ការសាងថ្ងៃនេះឯង ក្នុងមួយថ្ងៃៗកូនត្រូវ សាងឱ្យល្អ តាមកម្លាំងដែលកូនអាច ឬតាមសមត្ថភាព ដែលកូនមាន ។

មនុស្សរមែងផ្សេងគ្នាមកអំពីកំណើត គឺម្នាក់ៗ រៀងៗខ្លួន ហើយមានអង្គប្រកបច្រើនយ៉ាងទៀតដែល ធ្វើឱ្យឋានៈនៃការរស់នៅរបស់មនុស្ស ផ្សេងៗអំពីគ្នាកាន់ តែច្រើនឡើង ដែលសំខាន់គឺអង្គប្រកបផ្ទាល់ខ្លួនឯង និង អង្គប្រកបផ្នែកខាងសង្គម ។

អង្គប្រកបផ្ទាល់ខ្លួនឯងបានដល់ ឱកាស ស្ថានទី អ្នកណែនាំ ការប្រព្រឹត្តផ្ទាល់ខ្លួន និងបុណ្យបាបដែលខ្លួន ធ្វើមកមិនស្មើគ្នាជាដើម ។

អង្គប្រកបផ្នែកខាងសង្គមបានដល់សភាពនៃសង្គម ដែលខ្លួនត្រូវបានទទួលការគ្រប់គ្រង ការជួយសង្គ្រោះអំពី សង្គម និងដំណើរប្រព្រឹត្តទៅនៃការប្រកបអាជីពក្នុង សង្គមជាដើម ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សយើងមានចំនួនច្រើន ណាស់ ដែលសម្លឹងសំដៅទៅរកតែភាពមាំទាំនៃទ្រព្យ សម្បត្តិ ឬក៏តំណែងនៃការងារខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុណ្ណោះ ថាជា សេចក្តីសម្រេចនៃជីវិត ពោលគឺយកនូវរបស់ទាំងនេះមក

ជាគ្រឿងវាស់វែង ។

មនុស្សក្នុងលោកយើងនេះ វិលវល់នៅតែក្នុងការស្វែងរក ប្រាក់ កិត្តិយស និងមុខតំណែងប៉ុណ្ណោះឯង ព្រោះសង្គមបានសន្មតឱ្យថាជាមុខមាត់ និងជារបស់ដែលសង្គមលើកតម្កើងឱ្យតម្លៃ ប៉ុន្តែ យ៉ាងដូចម្តេចដែរ ក្នុងលោកយើង ឬក៏ក្នុងបុគ្គលម្នាក់ៗនោះ មាននូវសេចក្តីសុខស្រួលដែរឬទេ ?

ការនិយមឱ្យតម្លៃ ទៅលើអ្វីក្នុងលោកយើងទាំងមូលនេះ ខុសឬត្រូវយ៉ាងណា តាមតែកូនពិចារណាមើលចុះ ។ អវិជ្ជាគឺសេចក្តីងងឹតរបស់ចិត្ត ធ្វើមិនឱ្យមនុស្សយើងមើលឃើញ នូវគុណតម្លៃពិតប្រាកដរបស់ជីវិតឡើយ វាធ្វើឱ្យយើងស្រវាចាប់យកនូវរបស់ដែលនាំមកនូវក្រវល់ក្រវាយរហូតរឿយៗ ជាការដើរច្រានសំពៅសេចក្តីសុខស្រួល ប្រៀបដូចជាអ្នកដើរលើខ្នង ឱ្យពន្លឺភ្លឺស្វាង ហើយឈមមុខទៅរកភាពងងឹតដូច្នោះឯង ឬក៏ដូចអ្នកវែកដុំថ្មធំដើរទៅក្នុងផ្លូវនៃជីវិត មាត់ក៏ចេះតែស្រែកថា « ធ្លន់ ធ្លន់ »

មានអ្នកបំណងល្អស្រែកប្រាប់ទៅថា « ដាក់ដុំថ្មចុះ ហើយដើរទៅ » អ្នកវែកដុំថ្មនោះបែរមកមើលអ្នកដែលដាស់តឿនបន្តិចរាងបែបសង្ស័យ រួចហើយក៏វែកនូវដុំថ្មធំធំនោះដើរបន្តទៅទៀតព្រមដោយការពោលថា « ធ្លន់ ធ្លន់ » ។

សេចក្តីសម្រេចនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សនោះមានច្រើនផ្នែក មិនចាំបាច់ត្រូវតែដូចគ្នានោះទេ ដូច្នោះកូនស្រីម៉ែ មិនចាំបាច់ត្រូវមានសេចក្តីសម្រេចក្នុងជីវិតទៅតាមតែផ្លូវមួយដូចជាអ្នកដទៃនោះឡើយ ពោលគឺមិនគួរស្វែងរកនូវសេចក្តីសម្រេចខាងផ្នែកវត្ថុតែម្យ៉ាងនោះទេ ។ **ផ្លូវថែល ត្រូវ គួរស្វែងរកសេចក្តីសម្រេច ខាងផ្នែកផ្លូវចិត្ត ឱ្យច្រើន ជាងខាងផ្នែកវត្ថុ ។**

ម៉ែមិនមែនចង់ពោលបដិសេធនូវទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិយស និងមុខតំណែងនោះទេ តែម៉ែចង់ដាស់តឿនកូនកុំឱ្យកូនស្រីចង់ស្រវាយកតែផ្នែកម្យ៉ាងហ្នឹងនោះ ត្រូវឱ្យឃើញសេចក្តីសំខាន់ផ្នែកខាងផ្លូវចិត្តផង គឺចិត្តស្អាតនិងសេចក្តីសុខស្រួល ។

សេចក្តីសម្រេចខាងផ្នែកវត្ថុ ជារបស់ក្តៅលាយ-
ឡំដោយទុក្ខនិងកង្វល់ផ្សេងៗ ចំណែកសេចក្តីសម្រេច
ខាងផ្លូវចិត្តជារបស់ស្ងប់ត្រជាក់ ។

ពិតណាស់ យើងត្រូវមានការងារធ្វើទៅតាមមុខ
នាទី ដើម្បីបាននូវវត្ថុសម្រាប់ចិញ្ចឹមរាងកាយ ព្រមទាំង
ការងារបម្រើប្រទេសជាតិ ហើយនេះក៏ជាកិត្តិយសផង
ដែរ ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវភ្លេចស្វែងរក និងសន្សំនូវគ្រឿង
សម្រាប់ចិញ្ចឹមដួងចិត្តរបស់យើងផងឡើយ ពោលគឺគុណ-
ធម៌ដែលជាសេចក្តីល្អផ្សេងៗ ។

មនុស្សស្រីយើងដោយច្រើន ចូលចិត្តប្រើពេល
វេលាឱ្យអស់ទៅដោយការតែងកាយ ស្វែងរកសំពត់អាវ
តាមបែបផ្សេងៗមកស្លៀកពាក់ បង្ហូរគ្នា និងប្រលងគ្នាថា
តើអ្នកណាតែងបានស្អាតជាងអ្នកណា ។

អ្នកដទៃយ៉ាងម៉េចក៏ដោយចុះ ប៉ុន្តែកូនស្រីម៉ែគួរតែ
ប្រើពេលវេលាក្នុងការតែងចិត្តឱ្យបានល្អស្អាត ស្វែងរក
វិជ្ជា និងអប់រំសន្សំគុណធម៌ឱ្យជាគ្រឿងប្រដាប់ចិត្ត ។

រាងកាយនេះឯងទោះជាតែងយ៉ាងណា ក៏វានៅតែ
មានគ្រឿងបដិកូលស្មោកត្រោក និងមានក្លិនស្អុយដដែល
ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ អាករណៈសំពត់អាវស្រស់ស្អាតមាន
តម្លៃប៉ុណ្ណាក៏ដោយ លុះដល់យកមកស្លៀកដណ្តប់ហើយ
ក៏ក្លាយទៅជាស្មោកត្រោក មានក្លិនស្អុយទៅផងដែរ ជា
ការបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា មិនមានឧបាយយកឈ្នះគ្រឿង
បដិកូលរបស់រូបកាយបានឡើយ ។

ចំណែកដួងវិញ្ញាណ ឬដួងចិត្តវិញនោះ កាលដែល
ជម្រះបានស្អាតម្តងហើយ ក៏ជាការបានសម្រេចនូវភារកិច្ច
ដោយពិត រឹងរិតតែស្អាតរឹងរិតតែភ្លឺស្វាង រឹងរិតតែភ្លឺស្វាង
រឹងរិតតែស្ងប់ បាននូវសេចក្តីស្ងប់ប៉ុណ្ណា ក៏ជាការបាន
ជួបនូវភាពជាសុខ និងគុណតម្លៃរបស់ជីវិតតាមសេចក្តី
ពិតប៉ុណ្ណោះដែរ ។

ក្នុងផ្លូវលោក បានអប់រំមនុស្សតែអំពីសិល្បៈនៃការ
ស្វែងរក ប្រកួតប្រជែងគ្នា ថាតើអ្នកណារកបានច្រើន
ជាងអ្នកណា មិនបានអប់រំឱ្យរំលត់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុង

របស់ដែលមិនចាំបាច់នោះខ្លះឡើយ កាលបើដូច្នោះហើយ តើប៉ុណ្ណាទើបជាការគ្រប់គ្រាន់ តើពេលណាទើបបានរួច ផុតពីការអន្ទះសាប្រាថ្នាចង់បាន ដែលវាមិនមានព្រំដែន កំណត់នោះ ។

តាមការពិត របស់ដែលចាំបាច់ដល់ជីវិតពិតៗនោះ មិនមែនច្រើនប៉ុន្មានឡើយ ប៉ុន្តែការប្រកួតប្រជែងគ្នាក្នុង ពួកមនុស្សយើងវាជារឿងមួយដោយឡែក ប្រៀបបីដូច ជាយកប្រេងមកចាក់ស្រោចលើអណ្តាតភ្លើងអីចឹងឯង ។ ភ្លើងសេចក្តីប្រាថ្នា កាលបើត្រូវបន្ថែមគ្រឿងសម្រាប់ឱ្យ ឆេះហើយ ក៏រមែងឆេះសន្ទោសន្ទោរហូតដល់ថ្នាក់លែង ពន្លត់កើត ព្រោះហេតុដូច្នោះហើយ ទើបមនុស្សយើង មានកម្ដៅក្ដៅអន្ទះអន្ទែង ដែលគួរឱ្យនឹកបានដល់សេចក្តី អន្តរាយផ្សេងៗ ។

បើយើងកំណត់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើង ឱ្យនៅ ក្នុងព្រំដែនល្មមប្រមាណ ម៉ោងពេលនៃការស្វែងរកក៏នឹង កាត់បន្ថយបាន ពេលដែលនៅសល់ក៏នឹងត្រូវបានមកជា

ពេលនៃសេចក្តីសុខស្ងប់ ពោលគឺស្ងប់នូវតណ្ហាហ្នឹងឯង ។

មនុស្សយើង ដែលស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិទុកសន្ធិក សន្ធាប់ លើសលប់ពីការចាំបាច់នោះ តើយកធ្វើអ្វីបានខ្លះ ជីវិតរបស់យើងខ្លីណាស់ មួយថ្ងៃៗអស់ទៅជារឿយៗ រស់ នៅមិនបានប៉ុន្មានផងក៏ចាស់ ហើយក៏ត្រៀមខ្លួនចាំស្លាប់ ការសន្សំទ្រព្យទុកត្រឹមត្រូវលើសពីចាំបាច់ ធ្វើឱ្យខូចពេលវេលា ទៅទេ មនុស្សខ្លះមានតែវេចស្ដាយយកបាបកម្មដ៏ច្រើន ទៅជាមួយផង ចំណែកទ្រព្យសម្បត្តិត្រូវបានចាកចោល ទុកឱ្យនៅក្នុងលោកនេះឯង ។

កូនស្រីធ្លាប់បានអានប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងលោក ក៏គង់ បានដឹងហើយ ថាតើទ្រព្យសម្បត្តិនិងផែនដីនេះ អ្នកណា យកទៅបានខ្លះ ដូចជាអ្នកដែលបានច្បាំងឈ្នះ ហើយ គ្រប់គ្រងបានច្រើននគរនោះ ។

បើមានអ្នកណាគេលើកយកផ្លូវថ្នល់ទាំងអស់មកឱ្យ កូន កូនក៏គង់តែប្រើថ្នល់នោះបានមិនច្រើនជាងដែលកូន ប្រើសព្វថ្ងៃនេះឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីឆ្ងល់និងស្រាលក្នុងចិត្តវា

រមែងខុសគ្នាច្រើន ពេលនេះការប្រើប្រាស់ផ្លូវថ្នល់ដោយ
ការធូរស្រាលក្នុងចិត្ត គឺគ្រាន់តែអាស្រ័យការប្រើប្រាស់
ដោយមិនបានប្រកាន់ថា ជារបស់កូនម្នាក់ឯងឡើយ ប៉ុន្តែ
បើកូនជាម្ចាស់តែម្នាក់ឯងវិញនោះ ភារកិច្ចផ្សេងៗដែល
ទាក់ទងនឹងផ្លូវថ្នល់ទាំងអស់ ក៏មកជាមួយនឹងផ្លូវថ្នល់នោះ
ផងដែរ ។ ចូរកូនបានដឹងចុះថា ការមានបាននូវអ្វីមួយ
នោះ វារមែងមានបានមកជាមួយនឹងការថែទាំរក្សា និង
កង្វល់ផ្សេងៗ ។ របស់កង្វល់ទាំងនោះវានឹងប្លន់យកនូវ
ពេលវេលារបស់កូនទៅទាំងអស់ រហូតដល់កូនមិនមាន
ពេលទំនេរសម្រាប់ខ្លួនកូនឯងខ្លះឡើយ ។

ម៉ែនិយាយមកនេះ ដើម្បីឱ្យកូនស្រីបានធូរកង្វល់
នៅក្នុងរឿងសាងឋានៈនាអនាគត។ ពេលនេះយើងក៏មាន
នូវទ្រព្យល្មមកូនរៀនបានហើយ ជំនិះក៏មាន ផ្លូវថ្នល់ក៏មាន
សាលារៀនក៏មាន ទីធ្លាក៏មាន វត្តអារាមក៏មាន សូម្បីមិន
ជារបស់យើងដាច់មុខ តែយើងក៏មានសិទ្ធិប្រើបាន ល្មម
ដែលយើងត្រូវការ គ្រាន់តែត្រូវចំណាយប្រាក់ខ្លះដូចជា

តម្លៃក្នុងយានជំនិះជាដើម ។

ប្រសិនបើកូនស្រីម៉ែ ជាម្ចាស់នៃទឹកបឹងទន្លេទាំង
អស់ក្នុងលោក កូនផឹកវាក្នុងមួយថ្ងៃបានត្រឹម ៦.៧ កែវ
ប៉ុណ្ណោះ បើជាម្ចាស់នៃសំពត់ខោអាវទាំងអស់ក្នុងហាងឬ
ក្នុងផ្សារ កូនប្រើបានត្រឹម ២.៣ សម្រាប់ប៉ុណ្ណោះក្នុង
មួយថ្ងៃ ហើយវាក៏មិនមែនធ្វើឱ្យកូនទៅជាទេវតាបានដែរ
គង់នៅតែជាមនុស្សដែលមានការស្រេកឃ្លាន ឈឺបន្ទោ-
បង់ឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ហើយត្រូវចាស់ ឈឺ និងស្លាប់ក្នុង
ទីបំផុត ដូច្នេះការល្មោភលោភលន់ក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិ ទើប
ជាការល្ងង់ខ្លៅម្យ៉ាងរបស់មនុស្សយើង វាជាដុំពកអំពុ
បិទបាំងនូវគុណតម្លៃដែលពិតប្រាកដនៃជីវិតមនុស្ស ។

ចំណែករឿងរៀបការនិងរឿងគ្រួសារនោះ កូនស្រី
មិនចាំបាច់គិតអ្វីពេលនេះទេ ខំរៀនឱ្យបានសម្រេចសិន
ទៅ ពេលវេលានៅច្រើនទៀតណាស់ដែលសម្រាប់គិតគូរ
នោះ ប៉ុន្តែ ម៉ែសូមផ្ញើគំនិតរបស់ម៉ែក្នុងពេលនេះទុកឱ្យ
កូនសិនថា កូនស្រីប្រាថ្នាខ្ពស់ក៏បាន តែកូនស្រីត្រូវធ្វើខ្លួន

ឱ្យខ្ពស់ផង បើកូនស្រីទាបទេ តែប្រាថ្នាខ្ពស់នោះ គឺកូនស្រីមិនផុតពីធ្លាក់ចុះមកនៅក្នុងដែររបស់មនុស្សទាបជាមិនខាន ហើយម្យ៉ាងទៀត រឿងគូគ្រងនោះមិនចាំបាច់ស្វែងរកឡើយ ដល់ពេលវេលាសមគួរហើយ ក៏រមែងមកដល់ជាធម្មតា អ្នកណាចិត្តក្តៅទៅតាមតែអំណាចនៃកិលេស អ្នកនោះនឹងស្តាយក្រោយ ជាមួយគ្នានឹងការបាត់បង់នូវកិត្តិយស ។ ម៉ែសង្ឃឹមថាកូនស្រីម៉ែនឹងរក្សានូវកិត្តិយសរបស់ខ្លួន កិត្តិយសគ្រួសារ ព្រមទាំងកិត្តិយសរបស់ប្រទេសជាតិយើងផង ។

ការរៀនបានល្អ និងការប្រព្រឹត្តល្អរបស់កូន ចាត់ជាពរដ៏ប្រសើរដែលកូនឱ្យដល់ឪពុករបស់កូន និងម៉ែ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ ឪពុករបស់កូន និងម៉ែចង់ទទួលនូវពរនេះអំពីកូនច្រើនជាងពរដោយវាចាពីរោះទៅទៀត ។ សេចក្តីល្អរបស់កូនដែលចេញពីមាត់គ្រូ និងមាត់អ្នកដទៃទៀតនោះ ធ្វើឱ្យឪពុកម្តាយ សប្បាយរីករាយចិត្ត វាជារបស់ទិព្វម្យ៉ាងត្រង់ដែលបានពូជណឹងថា កូនស្រីម៉ែជា

មនុស្សល្អ តាំងចិត្តរៀនសូត្រពិតប្រាកដ វាពិតជាអាហារទិព្វសម្រាប់ឪពុកម្តាយមែន ព្រោះឪពុកម្តាយនឹកដល់ពេលណា ក៏ធ្វើឱ្យផ្អែកទៅដោយបិតិក្នុងពេលនោះឯងគ្រប់គ្រាគ្រប់វេលា ។

ពាក្យមេរៀនអស់ប្រដូចនឹងម៉ែ

ភ្នំព្រះសុមេរុគីជាមេភ្នំ ធំក្រែលែងធំទ្រព្រៃត្រីង្សឋាន
តែកង់នៅតូចជាងម៉ែកល្យាណ ព្រោះម៉ែទ្រឋានព្រះព្រហ្មមុខបួន។
ម៉ែពិតជាធំនៅក្នុងលោកា មេទំព្រាំងក្លាសំពះម៉ែខ្លួន
ទោះស្តេចចក្រពត្តិគ្រងទ្វីបទាំងបួន អំណាចមាំមួនតែនៅខ្លាចម៉ែ។
ពាក្យមេក្នុងលោកមានច្រើនពេកក្រែ មេដឹងមេដៃមេស្រុកមេស្រែ
ពាក្យមេទាំងនោះប្រដូចនឹងម៉ែ ពាក្យមេហូរហែគឺម៉ែទាំងអស់។
ព្រោះម៉ែជាធំម៉ែអ្នកបង្កើត ម៉ែឱ្យកំណើតម៉ែឱ្យពៅដោះ
ម៉ែបង្ហាត់កូនម៉ែមានចិត្តស្មោះ ម៉ែគឺជាពោះនៃជីវិតកូន ។

សេដ្ឋកិច្ច និង សីលធម៌

កូនប្រុសសម្លាញ់ម៉ែ កូនប្រាប់ម៉ែថា កូនលំបាក ក្នុងការជិះកង់ទៅសាលារៀន កូនទាមទារឱ្យម៉ែទិញម៉ូតូ ឱ្យកូនជិះ។ ប៉ុន្តែ ម៉ែចង់ឱ្យកូនសម្លឹងមើលសិស្សជាច្រើន ទៀត ដែលមិនមានសូម្បីតែកង់ជិះ ពួកគេត្រូវដើរទៅរៀន ក្នុងរវាងផ្លូវឆ្ងាយទៀតផង និង ត្រូវដើរត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ជូនកាលក៏ដោយសារមិត្តភក្តិអីចឹងទៅ ទាំងបាយទឹកនំ ចំណីពួកគេក៏ខ្វះខាតជាងកូនដែរ សំពត់ខោអាវក៏ខ្វះ ខាត ។ មានក្មេងជាច្រើនទៀតមិនទាំងមានសំណាងបាន ដើរទៅចូលរៀននឹងគេផង ដោយបញ្ហាជីវភាពក្នុងគ្រួសារមានការខ្វះខាតខ្លាំងជាដើម ។

កូនប្រុសម៉ែត្រូវមើលឱ្យឆ្ងាយ មើលក្នុងរង្វង់ធំ កុំ មើលទៅតែលើ ត្រូវមើលក្រោមផង ហើយកុំមើលតែ ខ្លួនឯង ត្រូវមើលអ្នកដទៃខ្លះផងដែរ ។ មនុស្សដែល មើលតែខ្លួនឯង ក៏រមែង ឃើញតែខ្លួនឯង មិនឃើញដល់

អ្នកដទៃផងទេ យូរៗទៅក៏ក្លាយជាមនុស្សចេះគិតតែពីខ្លួន ឯង មិនចេះគិតដល់អ្នកដទៃខ្លះឡើយ យកតែសេចក្តីសុខ សប្បាយរបស់ខ្លួនជាទីតាំងប៉ុណ្ណោះ ។

ម៉ែនិងឪពុករបស់កូនបានប្រឹក្សាគ្នាហើយ ចាំដល់ កូនចូលមហាវិទ្យាល័យសិន ទើបបានទិញម៉ូតូឱ្យកូន ឥឡូវ ម៉ែត្រូវការឱ្យកូនលំបាកក្នុងវ័យនេះ វ័យដែលមានកម្លាំង មាំមួន វ័យដែលត្រូវសាងកម្លាំងចិត្តឱ្យរឹងប៉ឹង ខន្តិតស្មោះ ឆាកជីវិត ដើម្បីកូននឹងបាននូវសេចក្តីសុខសប្បាយក្នុងវ័យ ដែលគួរបានសម្រាក ។

ម៉ែសូមឱ្យកូនបានដឹងផងថា ក្នុងឆាកជីវិតនេះ កូន ត្រូវតស៊ូតែម្នាក់ឯងគត់ មិនមែនដូចជាការតស៊ូក្នុងការ ប្រកួតកីឡាបាល់ទាត់ជាដើមនោះទេ ការប្រកួតកីឡាបាល់ ទាត់បើឈ្នះក៏ឈ្នះទាំងក្រុម បើចាញ់ក៏ចាញ់ទាំងក្រុមដែរ ប៉ុន្តែចំពោះឆាកជីវិតនេះវិញ កាលបើកូនចាញ់ចំពោះជីវិត ហើយ កូនមិនអាចបន្ទោសអ្នកណាបានឡើយ ហើយ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលសម្លឹងមើលកូនជាអ្នកប្រកួតចាញ់ជីវិត

Document Produced by deskPDF Unregistered :: http://www.docudesk.com

នេះ គេបន្ទោសកូនតែម្នាក់ឯងប៉ុណ្ណោះ បើកូនមានអំណត់ អត់ធន់តស៊ូក្នុងឆាកជីវិតបានជោគជ័យ មនុស្សទាំងឡាយ គេអាចនឹងលើកតម្កើងដល់មាតាបិតា គ្រូអាចារ្យខ្លះផង ដែរ ក្នុងឋានៈជាអ្នកអប់រំទូន្មានប្រៀនប្រដៅចង្អុលប្រាប់ ផ្លូវ តែមនុស្សដែលត្រូវបានទទួលការលើកតម្កើងច្រើនជា ទីបំផុត ក៏គឺខ្លួនកូនហ្នឹងតែម្តង ។

ការប្រកួតប្រជែងជីវិត ញាតិមិត្តបងប្អូនប្រាកដជា មិនមានអ្នកណាម្នាក់ព្រមចាញ់ឬរួមចាញ់ជាមួយកូនឡើយ អស់យ៉ាង គេគ្រាន់តែមើលដោយការអាណិតអាសូរតែ ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះហេតុដូច្នោះ កូនត្រូវហ្វឹកហាត់កសាង កម្លាំងចិត្តឱ្យបានរឹងប៉ឹង ឱ្យចេះអត់ធន់តស៊ូដើម្បីបានជា មូលដ្ឋានដ៏ល្អនៃជីវិតរបស់ខ្លួនឯង ។

កូនម៉ែកុំចេះតែសម្លឹងរកទីពឹងអំពីខាងក្រៅ ឬអំពី មនុស្សដទៃនោះឡើយ កូនត្រូវចេះព្យាយាមធ្វើខ្លួនឱ្យជា ទីពឹងនៃខ្លួនឯង ហើយត្រូវតែប្រញាប់ប្រញាល់ ឱ្យបាន សមគួរតាមវ័យទៀតផង ។ សូមឱ្យកូនម៉ែបានយល់ឃើញ

ត្រូវដូច្នោះថា ការចេះដឹងល្អ និងការប្រព្រឹត្តល្អ ជារបស់ សំខាន់ក្នុងជីវិត ។

ដូចកូនបានឃើញស្រាប់ហើយ ឪពុកម្តាយមិនមែន ជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ រហូតដល់ថ្នាក់ចាយប្រាក់ដោយ មិនចាំបាច់គិតមុខគិតក្រោយនោះទេ ឬក៏ត្រូវយកមកបាច សាចរោយរាយលេង ដើម្បីសេចក្តីសប្បាយរីករាយរបស់ កូន ទាំងដែលខ្លួនឯងជាម៉ែឪត្រូវប្រឹងរកស៊ីងលៀនគ្រាប់ ភ្នែកនោះឡើយ ដូច្នោះកូនកុំចេះតែគិតប្រាថ្នាក្នុងទ្រព្យ សម្បត្តិរបស់ម៉ែឪ ដើម្បីបានយកទៅប្រើប្រាស់ចាយវាយ ហាក់ដូចជាម៉ែឪរបស់ខ្លួនសម្បូរណ៍ណាស់ ឬហាក់ដូចជា បានមកដោយឥតប្រឹងប្រែងនោះ ។

ប្រសិនបើម៉ែមានប្រាក់នឹងទិញម៉ូតូឱ្យកូនជិះ ម៉ែក៏ មិនមែនទិញឱ្យដើម្បីកូនរីករាយភ្លើតភ្លើននៅក្នុងពពួកមិត្ត ភ័ក្តិ នាំគ្នាជិះហ៊ុហាបណ្តើរស្រីញីទៅឯណោះ ទៅឯណោះ វាយបូកអូតក្មេងក្មាងនោះឡើយ រឿងនេះចាំដល់កូនចេញ រកប្រាក់ខ្លួនឯង កូននឹងបានដឹងថា ការរកប្រាក់នោះវា

មានសេចក្តីលំបាកយ៉ាងណា ហើយកូនចង់បានអ្វីកូននឹងទិញដោយខ្លួនឯងចុះ ។ ចូរកូនចាំទុកថា ចន្ទស្សនាវាដែលទន់ខ្សោយមិនអាចយកឈ្នះជីវិតខ្លួនឯងបាន ចន្ទស្សនោះមិនអាចកសាងខ្លួនបានឡើយ ព្រោះជាអ្នកទ្រាំនឹងគ្រឿងដែលនាំឱ្យត្រេកត្រអាលមិនបាន ។

នៅពេលកូនចេញពីការសិក្សា ហើយចូលទៅធ្វើការនៅក្នុងកន្លែងណាមួយនោះ ចៅហ្វាយនាយគេមើលកិច្ចការងាររបស់កូន ច្រើនជាងសញ្ញាប័ត្ររបស់កូនទៅទៀត កូនត្រូវធ្វើការងារឱ្យល្អ មានសីលធម៌ មានសេចក្តីព្យាយាម មានស្មារតីគ្រប់គ្រងខ្លួន ប្រកបធ្វើតែការងារសុចរិត ពិចារណាមុនហើយទើបធ្វើ មានការសង្រួមប្រយ័ត្នកាយវាចាចិត្តរបស់ខ្លួនជានិច្ច មិននិយាយឡោះ-ឡោះ មិនអួតអាងលើកតម្កើងខ្លួនប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដទៃ កូនត្រូវថាចន្ទស្សទន់ភ្លន់ចេះបន្ទន់វិយាបថ មិនទុកចិត្តសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួនឱ្យច្រើន កុំអួតអាងគុណវិសេសអ្វីរបស់ខ្លួនឯង សេចក្តីល្អរបស់យើងនោះទុកឱ្យអ្នកដទៃគេមើលឃើញ គេ

និយាយចុះ កុំចាំបាច់និយាយខ្លួនឯង បើកូនមាននូវគុណសម្បត្តិដូចពោលមកនេះ កូនត្រូវមានឈ្មោះថា អ្នកមានជីវិតរស់នៅហោយធម៌ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់សរសើរថាជាអ្នកមានសេចក្តីចម្រើន ។

ក្នុងលោកយើងនេះ នៅត្រូវការមនុស្សល្អទៀតច្រើនណាស់ កូនកុំនឹកថាមានត្រឹមតែសញ្ញាប័ត្រជាន់ខ្ពស់ហើយ អាចបានជួបនូវសេចក្តីសម្រេចគ្រប់យ៉ាង តាមតែបំណងប្រាថ្នានោះ ។ កូនត្រូវតែមាននូវគុណសម្បត្តិដទៃផ្សេងទៀតឱ្យបានច្រើន ជាអលង្ការ ទើបកូនអាចមាននូវដំណើរជីវិតប្រព្រឹត្តទៅបានល្អ ។ បើប្រាសចាកនូវគុណសម្បត្តិសេចក្តីល្អផ្សេងៗហើយ ទោះបីមានទ្រព្យច្រើនមានស័ក្តិធំ មានមុខតំណែងខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏មិនអាចមាននូវសេចក្តីសុខដ៏ពិតប្រាកដឡើយ ត្រឹមតែជាការបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ ហើយត្រូវបញ្ឆោតឱ្យរីករាយរំភើបទៅរហូតក្នុងមួយថ្ងៃៗ រកតម្លៃខ្លីមសារពិតនៃជីវិតមិនមាន ។

នៅក្នុងសាលាដែលកូនរៀនក៏មានវិជ្ជាសីលធម៌ សូមកូនយកចិត្តទុកដាក់សិក្សាឱ្យមែនទែន ពិតមែនតែវិជ្ជា ព្រះពុទ្ធសាសនា ឬវិជ្ជាសីលធម៌នេះ ហាក់ឱ្យមានការប្រឡង ក្នុងសាលាតិចតួចក៏ហោយ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងឡាយគេធានាឲ្យ វិញ្ញាណផ្នែកសីលធម៌នេះផ្ទាល់ក្នុងជីវិតគ្រប់ពេលវេលា ច្រើន ជាងវិជ្ជាណាៗទាំងអស់ វិជ្ជានេះមានការចាំបាច់ដល់ដំណើរ ជីវិតច្រើនជាទីបំផុត ជាការចាំបាច់ដល់ថ្នាក់ខានមិនបាន តែម្តង ។

បើមនុស្សយើងរៀនក្នុងសាលា គ្រាន់តែដើម្បី ចេញមកប្រកបអាជីពរកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិតទេនោះ តើមនុស្ស នឹងជាសត្វដ៏ប្រសើរវិសេស ជាងសត្វលោកប្រភេទដទៃ ទៀត យ៉ាងដូចម្តេចទៅ ? ព្រោះសត្វដទៃសូម្បីមិនបាន ចូលរៀនក្នុងសាលាក៏អាចមានជីវិតរស់នៅបានដែរ ទាំង ដែលពពួកសត្វខ្លះ មើលទៅទំនងជារស់នៅសប្បាយជាង មនុស្សខ្លះទៀតផង ។

ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ការសិក្សាទើបគួរឱ្យមាន

ទិសដៅខ្ពង់ខ្ពស់ប្រសើរជាងការសិក្សាដោយត្រឹមតែដើម្បី ចិញ្ចឹមជីវិតតែម្យ៉ាងនោះ គឺគួរឱ្យមានទិសដៅទៅក្នុងការ អប់រំចិត្ត ដើម្បីឱ្យមានចិត្តខ្ពស់ បានទៅជាមនុស្សចេះ ព្យាយាមកាត់បន្ថយនូវកិលេស ព្រោះកិលេសវាជាគ្រឿង ទាញចិត្តឱ្យធ្លាក់ចុះទាប និងឱ្យថោកដូចវាដែរ ។

សេចក្តីនេះមិនមែនបានន័យថា ការប្រកបមុខរបរ ចិញ្ចឹមជីវិតមិនសំខាន់នោះទេ ម៉ែដឹងហើយថា បច្ច័យ៤ ជារបស់ចាំបាច់សម្រាប់មនុស្ស ការខ្វះខាតបច្ច័យ៤ ធ្វើឱ្យ មនុស្សលំបាក មានការរំខានក្នុងចិត្ត កង្វល់ដល់អនាគត និងមានសេចក្តីដឹងខ្លួនជាទុក្ខក្នុងរឿងផ្សេងៗ ប៉ុន្តែ ការ ខ្លះខ្លាយចាយវាយចិត្ត វាក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សប្រឈមមុខនឹងទុក្ខ កង្វល់ធាតុផែន ដូច្នោះកូនត្រូវចេះគិតឱ្យមែនទែន ។

ម៉ែសូមពន្យល់កូនអំពី សីលធម៌និងសេដ្ឋកិច្ចក្នុង ជីវិតប្រចាំថ្ងៃ « សេដ្ឋកិច្ចដែលពិតប្រាកដរមែងមិនទាស់ នឹងច្បាប់សីលធម៌ ក៏ដូចគ្នាដែរ គឺសីលធម៌ពិតប្រាកដ ត្រូវតែមានសេដ្ឋកិច្ច ដែលល្អប្រព្រឹត្តទៅព្រមគ្នា » កូន

ត្រូវយល់ពាក្យនេះដូចតទៅ :

សេដ្ឋកិច្ចដែលពិតប្រាកដ ត្រូវតែមិនប្រពៃងយក ប្រៀបលើគ្នា គឺត្រូវធ្វើដោយការលះបង់ ដើម្បីសេចក្តី សុខដល់អ្នកដទៃដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នា ឃើញ អ្នកដទៃប្រហែលៗនឹងខ្លួនឯងដែរ ទើបមិនមានការយក ប្រៀបលើគ្នា នេះឯងគឺជាសីលធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ កាលបើដូច នេះសីលធម៌ដែលពិតប្រាកដ ត្រូវតែជាសីលធម៌ដើម្បីការ រស់នៅដ៏ល្អប្រសើររបស់មនុស្សជាតិ និងដើម្បីសុវត្ថិភាព នៃសង្គមហ្នឹងឯង គឺមិនមែនជាសីលធម៌ដែលអណ្តែតទៅ ខ្ពស់ផុតពីសេចក្តីពិតនៃជីវិតមនុស្សនោះឡើយ ដូច្នោះ សីលធម៌និងសេដ្ឋកិច្ចត្រូវតែដើរទៅព្រមគ្នា ទើបនឹងឱ្យនូវ សេចក្តីសុខសាន្តដល់មនុស្សក្នុងសង្គមទៅបាន ។

សូមឱ្យកូនសាកគិតមើល បើមនុស្សក្នុងសង្គម របស់យើងមានបាននូវទ្រព្យល្មមប្រើប្រាស់ និងល្មមហូប ចុកហើយ ឬក៏ ច្រើនបរិបូណ៌ជាងហ្នឹងទៅទៀតក៏ដោយ តើវាអាចបញ្ចប់នូវបញ្ហាឬ ? តាមពិត មនុស្សក៏នៅតែ

ឈ្មោះគ្នា ដណ្តើមទ្រព្យគ្នា បៀតបៀនសម្លាប់គ្នា ច្រណែន ឈ្នានីសគ្នា និងព្យាបាទគ្នាជាដដែល ព្រោះមនុស្សមាន ក្រពះតណ្ហា ។ បើភ្លៀងធ្លាក់ចុះមកនូវជុំមាស មនុស្សក៏ នៅតែកាប់សម្លាប់គ្នាដើម្បីដណ្តើមជុំមាសហ្នឹងឯង ព្រះ សម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់សម្តែងថា សូម្បីភ្នំមាសពីរ ក៏មិន ល្មមដល់សេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សម្នាក់ដែរ គង់តែទៅ ដណ្តើមនូវភ្នំមាសអ្នកដទៃទៀតជាមិនខាន នេះព្រោះតែ ការមិនចេះគ្រប់គ្រាន់នៃមនុស្សលោក ។

ព្រោះដូច្នោះ ការសិក្សាត្រូវតែឱ្យមានការចម្រើន ផ្លូវចិត្ត លះបង់នូវការលោភលន់ការខឹងក្រោធ និងសេចក្តី ល្ងង់ទៅព្រមគ្នាជាមួយនឹងការចម្រើននូវចំណេះដឹង ទើប ជាការបានសម្រេចនូវទិសដៅនៃការសិក្សា បើមិនដូច្នោះ ទេ ការសិក្សានោះឯងនឹងវិលត្រឡប់មកសម្លាប់អ្នកសិក្សា ខ្លួនឯងវិញ ព្រោះការសិក្សាដោយគ្រាន់តែដើម្បីបានជា ឧបករណ៍នៃកិលេសប៉ុណ្ណោះ របៀបដូចគេចាប់អាសិរពិស ត្រង់កន្ទុយអីចឹងឯង ។

ការប្រព្រឹត្តធម៌ជារបស់ដ៏សំខាន់ក្នុងសង្គមមនុស្ស តែមនុស្សយើងច្រើនតែមើលមិនឃើញសេចក្តីសំខាន់នេះ ប្រៀបដូចការមើលឃើញភាពល្អស្អាតនៃដើមឈើ តែ មើលមិនឃើញនូវបុស ដែលជារបស់ដ៏សំខាន់ក្រៃលែង ក្នុងការចម្រើននៃដើមឈើនោះដូច្នោះឯង ។

បើមនុស្សលើផែនដីនេះ អត់អាហារបរិភោគមួយ ថ្ងៃ វាមិនជាគ្រោះថ្នាក់អ្វីដែលនាំឱ្យស្លាប់នោះឡើយ តែ បើមនុស្សគ្រប់គ្នាអត់សីលអត់ធម៌ទៅវិញ ដោយត្រឹមតែ មួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ ដូចជាអត់សីល ខទី១ ក្នុងសីល៥ មនុស្សត្រូវសម្លាប់គ្នាស្លាប់រាប់ចំនួនមិនអស់ នាំឱ្យមាន សេចក្តីក្តៅក្រហាយដ៏ខ្លាំងក្លាកើតឡើង ។ សេចក្តីនេះជា ការបញ្ជាក់ឱ្យឃើញថា ការប្រព្រឹត្តធម៌មានសេចក្តីសំខាន់ ដ៏ក្រៃលែង គឺជាបុសគល់នៃសន្តិសុខក្នុងពិភពលោក ។

ដើម្បីឱ្យកូនបានឃើញនូវសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃបំផុត នៅក្នុងជីវិតពិតៗ ម៉ែសូមឱ្យកូនតាំងចិត្តធ្វើជាមនុស្សល្អ ព្យាយាមស្វែងរកចំណេះដឹងមកដាក់ខ្លួន កូនត្រូវប្រើពេល

វេលាឱ្យមានប្រយោជន៍ ដោយការអានសៀវភៅផ្សេងៗ ដូចនេះកូនអាចជជែកជាមួយអ្នកប្រាជ្ញបានគ្រប់គ្នា ដោយ ការអានសៀវភៅលោក ។ សូមកូនកុំសម្លាប់ពេលវេលាបូ ផាត់ពេលវេលាចោលឱ្យសោះ បុគ្គលណាសម្លាប់ពេល វេលាជារឿយៗ ពេលវេលានឹងត្រឡប់បែរមកសម្លាប់នូវ បុគ្គលនោះវិញ ឱ្យជាមនុស្សស្លាប់ទាំងរស់ ពោលគឺធ្វើឱ្យ បុគ្គលនោះឯងរស់នៅយ៉ាងឥតប្រយោជន៍ មានតែបង្ក នូវទុក្ខទោសដល់ខ្លួនឯងនិងដល់សង្គមទៀតផង ។

មានមនុស្សចំនួនច្រើនណាស់ ដែលធ្វើការទន្ទឹង តែប្រាក់ខែ បន់ឱ្យតែឆាប់ដាច់ខែនឹងបានបើកប្រាក់ តើគេ មាននឹកទេថា មួយខែដែលកន្លងទៅ ជីវិតគឺត្រូវអស់មួយ ខែ ? តើជីវិតមួយខែ គេកំណត់តម្លៃប៉ុន្មាន ? បានប្រាក់ មកតែជីវិតត្រូវអស់ សេចក្តីស្លាប់ចូលមកជិត គ្រប់ដង្ហើម។

សេចក្តីល្អដែលត្រូវធ្វើមានច្រើនណាស់ ការងារ ចិញ្ចឹមជីវិតដែលត្រូវធ្វើក៏មានច្រើនដែរ ធ្វើយ៉ាងណាក៏មិន ចេះអស់ តែហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ ? ទើបចេះតែមានមនុស្ស

និយាយថា « មិនដឹងធ្វើអ្វី » ហើយក៏បោះបង់ពេលវេលា
ចោលគួរឱ្យស្តាយណាស់ ។

ធម្មជាតិបានឱ្យពេលវេលាដល់មនុស្សយើង ស្មើៗ
គ្នាក្នុងមួយថ្ងៃៗអ្នកណាយកទៅធ្វើអ្វីក៏បាន បើគេប្រើពេល
វេលាឱ្យមានប្រយោជន៍ ជីវិតរបស់គេក៏មានប្រយោជន៍។

ក្នុងថ្ងៃនេះ ម៉ែដាស់តៀនកូនបន្ថែមបន្តិចទៀតថា
អ្វីដែលកូនចង់បានតាមចំណង់ចិត្តនោះ វាមិនអាចធ្វើឱ្យ
កូនបានផ្អែកគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ។ របៀបដូចកូនកាលពីមិន
ទាន់បានកង់ហើយទារម៉ែទិញកង់ដូច្នោះឯង ឥឡូវមិនទាន់
បានប៉ុន្មានផង ឃើញថាកូនធុញទ្រាន់នឹងកង់ទៅហើយ
បញ្ជាក់ឱ្យឃើញថា កូនខ្វះអំណត់អត់ធន់ ខ្វះការតស៊ូ
ព្យាយាម ខ្វះធម៌សន្តោស ដូច្នោះ កាលបើកូននៅតែខ្វះ
គុណធម៌ទាំងនេះជារៀងរហូតនោះ កុំនិយាយត្រឹមតែម្ចាស់
ទោះបីជាកូនបានរថយន្ត ក៏កូនមិនផ្អែកឡើយ។

សូមកូនម៉ែគ្រប់គ្រាន់ក្នុងពេលនេះតែម្តងទៅ។

គុណសម្បត្តិរបស់ស្រ្តី

របស់របរប្រើប្រាស់ក្នុងផ្ទះ កាលបើមានប្រាក់ល្មម
ទិញប្រើបានក៏ទិញប្រើទៅ ព្រោះជារបស់ចាំបាច់ក្នុងជីវិត
ប្រចាំថ្ងៃ មិនគួរកំណាញ់ស្វិតឱ្យជីវិតរស់នៅលំបាកលំបិន
នោះឡើយ ម្យ៉ាងទៀតមិនត្រូវខ្លះខ្មាយរហូតដល់ទៅថ្នាក់
មិនដឹងតម្លៃសម្បត្តិទ្រព្យ មិនដឹងតម្លៃមាសប្រាក់ដែលរក
បានមកដោយលំបាកនោះទេ ។

ការរៀបចំជីវិតឱ្យរស់នៅ ក្នុងរវាងកណ្តាលនៃ
សេចក្តីកំណាញ់ និងការខ្លះខ្មាយនេះឯង គឺជាការងារ
របស់មនុស្សមធ្យម។ មនុស្សមធ្យមគឺជាមនុស្សដែលរៀបចំ
ជីវិតឱ្យរស់នៅត្រង់កណ្តាលនៃសេចក្តីមិនល្អផ្សេងៗ ។

គុណធម៌គ្រប់យ៉ាង រមែងមានការប្រព្រឹត្តទៅជា
ផ្លូវកណ្តាលទាំងអស់ ព្រោះដូច្នោះ បើកូនត្រូវការកូន
នូវគុណធម៌របស់ខ្លួន ក៏សូមឱ្យកូនកាន់យកផ្លូវកណ្តាល
តួយ៉ាងដូចជាសេចក្តីក្លាហាន ត្រូវតែនៅរវាងការភ័យខ្លាច

ផ្ដេសផ្ដាសនិងការព្រហ័ណិកោងកាច សេចក្ដីក្លាហាននេះ ទើបជាគុណធម៌ ឬដូចជា សេចក្ដីព្យាយាមដែលនៅ កណ្ដាលរវាងការខ្ជិលនិងការប្រឹងជ្រុល សេចក្ដីព្យាយាម នេះទើបជាគុណធម៌ ។ល។

កូនបានប្រាប់ម៉ែថា សិស្សរួមថ្នាក់របស់កូនខ្លះ គេ មានការរស់នៅដោយការចាយវាយខ្លះខ្លាយ សប្បាយ រីករាយ មាននូវទ្រព្យសម្បត្តិ និងមនុស្សដែលតាមបម្រើ សេចក្ដីត្រូវការច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ចង់ទៅលេងឯណាក៏ ទៅបាន ចង់បរិភោគអ្វីក៏បរិភោគបាន ចំណែកកូនមិន អាចធ្វើយ៉ាងនេះបានឡើយ ។

ម៉ែមានការពេញចិត្ត និងសប្បាយចិត្តនៅត្រង់ ដែលកូនមិនអាចធ្វើដូចនោះបាន ។ ការធ្វើតាមតែចិត្ត ខ្លួនឯង និងការបានសព្វគ្រប់តាមតែចិត្តចង់ក្នុងវ័យបឋម នោះ នឹងសាងឧបនិស្ស័យមិនល្អក្នុងខ្លួនក្មេង កាលបើ ឧបនិស្ស័យបែបនេះមាំទាំក្នុងសន្តាន ក៏រមែងមានផល អាក្រក់ទៅខាងចុង តាមតែកម្លាំងនៃឧបនិស្ស័យមិនល្អ

នេះឯង ម៉ែសូមឱ្យកូនចេះគិតខ្លាចរឿងនេះក្នុងជីវិតផង។ ក្មេងៗសព្វថ្ងៃដោយច្រើននៅតាមទីក្រុង និងម ហ៊ុហា ចូលចិត្តដើរលេងឥតប្រយោជន៍ សប្បាយរីករាយ ចាយប្រាក់ឥតគិត មិនចូលសាលាមិនចូលផ្ទះ មានក្ដីគ្នា ប្រុសស្រីផ្ដេសផ្ដាស ក្មេងប្រុសចេះផឹកស្រាជក់បារីបណ្ដើរ ស្រីបំផ្លាញប្រាក់ ។ល។

ម៉ែឪនៅតាមខេត្ត បញ្ជូនកូនស្រីខ្លះ ប្រុសខ្លះឱ្យមក រៀននៅភ្នំពេញ មានកូនដែលមិនចេះអាណិតដល់ម៉ែឪ របស់ខ្លួន យកប្រាក់មកដើរលេងភ្លើតភ្លើន ហើយប្រាប់ទៅ ម៉ែឪថាប្រាក់មិនគ្រប់ ព្រោះត្រូវការរៀនច្រើន ម៉ែឪហើយ ម៉ែឪត្រូវប្រឹងរកប្រាក់បែកញើសហូរញើស ទ្រាំខាំធ្មេញ អត់ធ្មត់ដើម្បីឱ្យកូនបានរៀនបន្ត ពេលខ្លះត្រូវបង្ខំពេកក៏ លក់ស្រែលក់ចំការ លក់គោ លក់ក្របីក៏មាន ។ កូនខ្លះ ល្ងង់ដូចក្របី ចចេសដូចធា ម៉ែឪអន់ចិត្តលាន់មាត់ពោល ថា «លក់គោឱ្យក្របីរៀន» ក្របីមែនៗនៅគ្រាន់បើជាង ទោះបីល្ងង់ម្ដេចម្ដា ក៏គង់អាចប្រើបានជាគ្នាទាញនង្គ័ល ឬ

អូសរទេះ ប៉ុន្តែកូនដែលល្ងង់នោះ គិតតែបំផ្លាញប្រាក់ម៉ែឪ ទោះបីម៉ែឪ ឬក៏ លោកគ្រូ អ្នកគ្រូខ្ញុំទូន្មានប្រៀនប្រដៅ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅតែប្រហែលគ្នានឹងនិយាយឱ្យឆ្ងា ស្តាប់ បង្ករឿងរំខានមិនចេះចប់។

កូនស្រីម៉ែ ម៉ែសូមឱ្យកូនស្រីមានស្ថេរស្ថីរកទ្រព្យ ធម្មជាតិ គឺជាស្រីដែលមាននូវគុណសម្បត្តិរបស់ស្រី ល្អ ប្រសើរក្នុងភាពជាស្រី គួរឱ្យស្រឡាញ់ព្រោះមានសភាព ជាស្រី មានខ្លួនសង្រួមជានិច្ច មានសេចក្តីសប្បាយរីករាយ នៅក្នុងភាពជាស្រីល្អតាមធម្មជាតិ ។ កូនស្រីមិនចាំបាច់ លេងខ្លួនធ្វើតន្ត្រីខ្លាំងពេក រហូតដល់បាត់បង់នូវសម្បត្តិ ចរិយារបស់ខ្លួនជាស្រីនោះឡើយ ។

កូនស្រីម៉ែត្រូវហ្វឹកហាត់អប់រំខ្លួន ឱ្យបានជាមនុស្ស មាំទាំ រៀបចំជីវិតទៅតាមឋានៈឱ្យបានសមរម្យដល់ខ្លួនឯង ប្រៀបបីដូចជាផ្កាយ ដែលមានគោចរទៅតាមរិទិរបស់ខ្លួន មិនមែនជាស្លឹកឈើជ្រុះ ដែលចេះតែរសាត់ទៅតាមខ្យល់ បក់ជាន់នោះទេ ។ មនុស្សប្រភេទផ្កាយនេះមានតិចក្នុង

លោក ប៉ុន្តែច្រើនតែបានជួបប្រសព្វនូវសេចក្តីសម្រេចដ៏ ប្រពៃក្នុងជីវិត បានទទួលសេចក្តីសុខដ៏ប្រណិតសុខុម មាន សន្តិភាពក្នុងចិត្ត និងជាតួយ៉ាងដ៏ល្អប្រសើររបស់អ្នកដែល ត្រូវការសេចក្តីសុខក្នុងផ្នែកនេះ ។

មនុស្សស្លឹកឈើជ្រុះ គឺស្រេចហើយតែលោកធម៌ នាំទៅ រសាត់ទៅតាមសម័យនិយមនៅក្នុងសង្គម រហូត ដល់បាត់បង់អស់នូវខ្លឹមសារពិតរបស់ខ្លួនឯង រវល់តែវង្វេង ជាមួយនឹងអ្វីដែលជាសំបកក្រៅ មិនដឹងថាអ្វីដែលជាគុណ តម្លៃពិត និងអ្វីដែលគ្រាន់តែជារបស់ក្លែងក្លាយឡើយ ។

រឿងទាំងអស់នេះ មិនមែនមានតែចំពោះក្នុងក្រុម ក្មេងៗនោះទេ មនុស្សធំមនុស្សចាស់ក៏ដូចគ្នា កុំនឹកថាជា មនុស្សធំហើយ ចាស់ហើយវារមែងល្អទៅឯង ។ មនុស្ស ដែលមិនសិក្សាធម៌ មិនបដិបត្តិធម៌ មិនអប់រំខ្លួនឱ្យនៅក្នុង សេចក្តីសង្រួម រឹងរឹតតែធំប៉ុណ្ណា កិលេសដែលវាមាន ទម្លាប់ជាឧបនិស្ស័យ ក៏ចម្រើនធំធេងឡើងប៉ុណ្ណឹងដែរ ។ ច្រើនដោយលាភយស សេចក្តីសរសើរ និងការលើក

តម្កើងហើយ ថាបើដឹងមិនទាន់ មិនឃើញទោសទេ ក៏ជា
ការបើកឱកាសចំហផ្លូវ ឱ្យកិលេសហូរចូលមកនៅក្នុងចិត្ត
សន្តានណែនក្រាស់ក្រែលែង ដូចជាការលើកតម្កើងខ្លួន
ការរង្វេងនឹងខ្លួនឯង ការមិនព្រមទទួលយកសេចក្តីពិត
ចាយវាយខ្លះខ្លាយ ប្រកួតប្រជែងសម្តែងខ្លួន ឬស្យា
ណ្ឌានីស មាយាលាក់ពុត អំនូតអូតអាងសព្វគ្រប់បែប
យ៉ាងជាដើម ។

កិលេស និងសេចក្តីអាក្រក់ក្នុងខ្លួននឹងកាត់បន្ថយ
ទៅបាន គឺចំពោះតែអ្នកដែលបានសិក្សាធម៌ បដិបត្តិធម៌
យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ព្រមទាំងអប់រំខ្លួនឯងឱ្យតាំងនៅក្នុងសេចក្តី
សង្រួមតែប៉ុណ្ណោះ ។

ម៉ែសូមឱ្យកូនបានយល់ចូលចិត្តថា ទម្លាប់គឺជា
ឧបនិស្ស័យក្នុងសន្តាន មិនថាផ្លូវល្អឬផ្លូវអាក្រក់ឡើយ វា
រមែងដូចជាព្រៃ ដែលចេះតែដុះច្រើនឡើងក្រាស់ឡើង
កាន់តែច្រើនថ្ងៃ គឺកាន់តែណែនក្រាស់ កាលបើកូនបាន
ដឹងយ៉ាងនេះហើយ សូមកូនអប់រំហ្វឹកហាត់ខ្លួនឱ្យធ្លាប់ទៅ

តែក្នុងផ្លូវល្អ កុំទម្លាប់ក្នុងផ្លូវមិនល្អឡើយ ។

បើកូនចង់តាមតែចិត្តខ្លួនឯង ដោយការចាយវាយ
ខ្លះខ្លាយមិនគិត ដើរលេងសប្បាយរីករាយហ៊ឺហា ម៉ែសូម
ឱ្យកូន នឹកដល់មនុស្សជាច្រើននាក់ទៀតក្នុងប្រទេសយើង
ដែលមានភាពក្រីក្រលំបាក ខ្វះខាតអាហារបរិភោគ ខ្វះ
ខាតសម្លៀកបំពាក់ ខ្វះខាតផ្ទះសំបែង និងខ្វះខាតថ្នាំកែ
រោគ ព្រមទាំងខ្វះអ្នកជួយមើលថែទៀតផង ។

សូមកូនកុំមើលតែខ្លួនឯង ម៉ែសូមឱ្យកូនមើលទៅ
មនុស្សជុំវិញខ្លួនផង រួចហើយមើលឱ្យទូលំទូលាយទៅ
ឆ្ងាយ កូននឹងឃើញពួកមនុស្សដែលរួមកើតក្នុងលោកជា
មួយយើង កំពុងមានសេចក្តីទុក្ខលំបាកពាសពេញផែនដី ។

ជីវិតរស់នៅរបស់មនុស្សយើង មានទុក្ខច្រើនមាន
សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ច្រើន ម្យ៉ាងទៀត ជីវិតម្នាក់ៗក៏មិន
យឺនយូរប៉ុន្មានដែរ ព្រោះដូច្នោះ ម៉ែសូមឱ្យកូនមាននូវ
សេចក្តីព្យាយាម អត់ធន់ក្នុងការសិក្សា អត់ធន់ក្នុងការងារ
ដែលជាមុខនាទីរបស់ខ្លួន កុំឱ្យពេលវេលាកន្លងទៅដោយ

ឥតប្រយោជន៍ឡើយ ។ បើនៅក្នុងវ័យសិក្សាបែរជាមិន
ចង់សិក្សារៀនសូត្រ រវល់តែចង់សប្បាយរីករាយក្នុងការ
ដើរលេង ដល់វ័យធ្វើការកំរកការងារអ្វីប្រាកដប្រជាមិន
បាន ម៉្លោះហើយក៏បានទៅជាមនុស្សមិនថ្លៃថ្នូរដូចបុរាណ-
ភាសិតបានពោលថា « អ្នកបួសមិនសង្រួមមិនល្អ គ្រូ-
ហស្តឥតរបរមិនថ្លៃថ្នូរ » លុះដល់វ័យចាស់ក៏ដល់នូវ
សេចក្តីលំបាកដោយប្រការផ្សេងៗ ។ ម៉ែនិយាយនេះ
មិនរួមដល់ជីវិតនៃអ្នកដែល មិនមាននូវឱកាសបានសិក្សា
រៀនសូត្រព្រោះហេតុណាមួយនោះឡើយ គឺម៉ែនិយាយ
ចំពោះតែក្មេងដែលមានឱកាសហើយ តែមិនព្រមឆក់
ឱកាសនោះទុក បណ្តោយឱ្យឱកាសកន្លងទៅ ដោយមិន
អាចឱ្យរិលត្រឡប់មកវិញបាន ។

សេចក្តីព្យាយាមនោះ សូម្បីយើងត្រូវមានការ
ហត់នឿយខ្លះក្នុងកាលខាងដើម តែយើងនឹងបានផលល្អ
ហើយរីករាយនៅខាងចុង ប្រៀបដូចយើងស្រោចទឹក
ដើមឈើនៅគល់ ប៉ុន្តែ មានផលនៅខាងចុងដូច្នោះឯង។

កូនម៉ែត្រូវមានខន្តីជាទឹក មានចិត្តនឹងផឹងជាដី ដើម្បីជួយ
ផ្គងឱ្យសេចក្តីព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅបានស្មើល្អ ។ កូនកុំ
ធ្វើអ្វីហ៊ុហ្មាខ្លាំងក្លាបានតែមុនដំបូង របៀបដូចភ្លើងឆេះ
ចំបើងនោះ កូនត្រូវពិចារណាចំពោះការងារជាមុន ឱ្យ
ហើយស្រេច ឃើញថាសមគួរដល់ខ្លួនហើយ កូនត្រូវតែ
អត់ធន់ និងព្យាយាមធ្វើ រហូតដល់បានទទួលនូវសេចក្តី
សម្រេចតាមដែលបានគិតទុក ។

កាលបើកូនបានជួបប្រសព្វនូវសេចក្តីសម្រេចក្នុង
រឿងមួយហើយ រមែងជាហេតុនាំឱ្យកូនបានជួបប្រសព្វនូវ
សេចក្តីសម្រេចក្នុងរឿងដទៃច្រើនមុខទៀត នេះព្រោះ
អាស្រ័យសេចក្តីព្យាយាម និងសេចក្តីអត់ធន់ពីខាងដើម
ហ្នឹងឯង ប៉ុន្តែម៉ែសូមដាស់តឿនកូនថា ទោះបីកូនបានជួប
ប្រសព្វនូវសេចក្តីសម្រេចច្រើនមុខយ៉ាងណាក៏ដោយ សូម
កុំឱ្យកូនតម្កើងខ្លួន សូមឱ្យកូនចេះគោរពអ្នកដទៃឱ្យបាន
ត្រឹមត្រូវ បន្ទាបកាយបន្ត់ចិត្តជានិច្ច ។ បើកូនធ្វើបាន
ដូចនេះ កូនមិនមានផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាសឡើយ នឹងមានតែ

សេចក្តីចម្រើន ច្រើនឡើង ៗ ។

និយាយមកដល់ក្រុងនេះ ម៉ែមានសេចក្តីសង្ស័យ កើតឡើងថា ដូចម្តេចបានជាសិស្សសាលាចំនួនច្រើន បាន ជួបគ្រូហើយ ហួសទៅដោយមិនសម្តែងការគោរពចំពោះ គ្រូ ជួបគ្រូទីណាក៏ធ្វើហាក់ដូចជាមិនស្គាល់ មិនមានការ រាក់ទាក់គួរសមតាមបែបសិស្សនឹងគ្រូអ្វីសោះអីចឹង ឬក៏គេ ខ្មាសថាគ្រូរបស់គេមានការឱនថយយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាង នោះមួយ ។ ក្នុងរឿងនេះ ចំពោះគ្រូមិនជាអ្វីឡើយ តែ សេចក្តីសាបសូន្យនឹងធ្លាក់ទៅលើសិស្សនោះជាពិតប្រាកដ យ៉ាងហោចណាស់ ក៏សាបសូន្យនូវគុណសម្បត្តិម្យ៉ាងក្នុង ខ្លួនទៅហើយដែរ ។

ម៉ែសូមឱ្យកូនជាមនុស្សទន់ភ្លន់ទាំងកាយទាំងចិត្ត គោរពដឹងគុណគ្រូស្មើដើមស្មើចុង កូនម៉ែត្រូវតែជាមនុស្ស មានគុណសម្បត្តិឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ដូចពាក្យចាស់បាន ពោលថា « ងើយស្តុក ឱនដាក់គ្រាប់ » ។ មែកក្រូច ដែលមានផ្លែក្នុងចំការ ហាក់ដូចជាបន្ទាបខ្លួនគោរពមនុស្ស

គ្រប់គ្នាដែលដើរទៅមក ចំណែកមែកក្រូចដែលងាប់ ឬកូរ ស្រូវដែលស្តុកក្នុងក្រញាង មើលទៅមិនមានភាពល្អល្អះគួរ ឱ្យរីករាយដូចជាមែកដែលមានផ្លែ ឬ កូរស្រូវដែលដាក់ គ្រាប់នោះឡើយ ។

ការទន់ភ្លន់ខ្លួនលំទោន និងបូកពាសុភាពរាបសា មិនមែនជាគ្រឿងសំគាល់នៃភាពទន់ខ្សោយ ដោយប្រការ ណាមួយទេ តាមពិត គឺជាគ្រឿងសំគាល់នៃភាពរឹងប៉ឹង មាំមួន ដែលជាលក្ខណៈនៃមនុស្សល្អ សូមកូនចាំទុកថា :

ទន់ភ្លន់ចំពោះអ្នកស្មើគ្នា ជាមនុស្សសុភាពរាបសា
ទន់ភ្លន់ចំពោះអ្នកទាបជាង ជាមនុស្សមានចិត្តខ្ពស់
ទន់ភ្លន់ចំពោះមនុស្សទូទៅ ជាអ្នកផុតចាកភ័យ។

កាលបើយ៉ាងនេះ ដូចម្តេចបានជាសិស្ស ត្រូវទន់ភ្លន់ជាមួយលោកគ្រូអ្នកគ្រូ ដែលជាអ្នកខ្ពស់ជាង ខ្លួនមិនបាននោះ ? បើថាមើលឃើញគាត់ទាបជាងខ្លួន ដោយទ្រព្យសម្បត្តិជាដើម ការទន់ភ្លន់ចំពោះគាត់ក៏សម្តែង ថាជាអ្នកមានគុណធម៌ខ្ពស់ ឬមានចិត្តខ្ពស់ សូម្បីមិន

បាននឹកថាជាគ្រូអាចារ្យរបស់ខ្លួនទេ គ្រាន់តែជាមនុស្ស
ទូទៅ ការទន់ភ្លន់ចំពោះគាត់ក៏នាំឱ្យរួចផុតពីភ័យដែរ។

បើកូនម៉ែមានភាពទន់ភ្លន់ ចេះគោរពឱ្យបានសម-
គួរតាមឋានៈ កូនម៉ែមានតែសេចក្តីចម្រើន ដោយចំពោះ
គឺកូនស្រី គួរទន់ភ្លន់បន្តងាយរៀបរយបូកពាឱ្យបានប្រពៃ
មែនទែន រឹងរិតតែសុភាពទន់ភ្លន់ច្រើនប៉ុណ្ណា ក៏រឹងរិតតែ
មានតម្លៃច្រើនប៉ុណ្ណោះ កូនកុំនឹកច្រឡំថា គុណសម្បត្តិ
បែបនេះ វាហួសសម័យទៅហើយនោះ តាមពិតគុណ
សម្បត្តិបែបនេះ គឺត្រូវការជាចាំបាច់បំផុត ព្រោះជា
របស់ក្រកម្ររកបានក្នុងសម័យសព្វថ្ងៃនេះឯង ។

ឪពុករបស់កូនធ្លាប់បាននិយាយថា ស្ត្រីជាធនធាន
មនុស្សដ៏មានគុណតម្លៃច្រើនបំផុត ច្រើនរហូតដល់ទៅ
មិនដឹងថាប្រមាណប៉ុណ្ណា ។ ស្ត្រីជាធនធានដ៏ល្អក្រៃ-
លែងជាងទ្រព្យសម្បត្តិដែលមនុស្សយើងមាន ។ ស្ត្រីជា
និមិត្តរូបនៃសេចក្តីអត់ធន់ ការលះបង់ខ្ពស់ និងភាពទន់ភ្លន់
ស្រគត់ស្រគំនឹងនូវសុភាពរាបសា ។ ស្ត្រីជាកម្លាំងចិត្ត ។

ស្ត្រីមានតម្លៃជាងថ្ងៃសៅរ៍ថ្ងៃអាទិត្យ ឬក៏ ថ្ងៃដទៃទៀត
ដែលជាថ្ងៃឈប់សម្រាកពីការងារ ។ ស្ត្រីជាអ្នកលះបង់
សេចក្តីសុខផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីមនុស្សដែលខ្លួនស្រឡាញ់ ដូច
ជាបុត្រធីតាឬក៏ស្វាមី មានសេចក្តីអត់ធន់យ៉ាងខ្ពស់ក្នុងការ
ចិញ្ចឹមចិបាច់ថែរក្សាកូនឱ្យបានរស់ដល់ធំ មានការគ្រប់-
គ្រងទៅលើការបរិភោគ ការសម្រាក ការសិក្សារៀន
សូត្រជាដើមរបស់កូន មានការទទួលខុសត្រូវក្នុងរឿង
គ្រួសារសព្វគ្រប់ អាចធន់ទ្រាំទទួលទុក្ខបានច្រើនរឿង ក្នុង
ពេលដែលបុរសជាស្វាមីចេញទៅភ្លើងភ្លើនរីករាយជាមួយ
មិត្តភ័ក្តិ ជាមួយសុរា ជាមួយនារីដទៃ ។ល។ ពួកកូនបាន
និយាយបញ្ជាក់ដល់រឿងនេះថា គាត់ធ្លាប់ឃើញមេសុនខ
និងមេធាអត់ធន់ចិញ្ចឹមកូនយ៉ាងគួរឱ្យអាណិត ក្នុងពេល
វេលាដែលឈ្មោលបានទុកកូនឱ្យហើយ ក៏លះបង់ចោល
មេបាត់ទៅ ។ មនុស្សប្រុសដែលមានសភាពដូចជាសុនខ
និងធាឈ្មោលក៏មានមិនតិចនៅក្នុងលោក ប៉ុន្តែដែលឪពុក
កូនបានពោលមកនេះ មិនមែនបានសេចក្តីថា ស្ត្រីសុទ្ធតែ

ល្អក្រៃលែងទៅទាំងអស់គ្រប់គ្នានោះទេ ដែលជាមនុស្ស ស្រីមិនល្អថោកថយក៏មានដែរ ព្រោះការប្រព្រឹត្តខុសអំពី លក្ខណៈរបស់ស្ត្រី ។

សូមកូនម៉ែយល់ដឹងថា ឱ្យតែជាមនុស្ស ទោះជា ប្រុស ឬស្រីសុទ្ធតែល្អប្រសើរតាមធម្មជាតិទាំងអស់ ព្រោះ កំណើតមនុស្សកើតអំពីកុសលកម្ម ប៉ុន្តែដែលមានមនុស្ស មិនល្អនោះ ដោយសារខ្លះស្មារតីគ្រប់គ្រងខ្លួនហ្នឹងឯង ។

ឪពុករបស់កូន មិនយល់ស្របក្នុងរឿងប្រកួតបររ- កញ្ញាគ្រប់ប្រភេទ ចំណែកម៉ែក៏ដូចគ្នា ព្រោះយល់ឃើញ ថា វាជាការទម្លាយយសសិរីរបស់ស្ត្រីទៅវិញទេ ។ នាង មិនគួរព្រមខ្លួន ចូលមកជាគ្រឿងលេងរបស់សង្គមឡើយ នាងមិនមែនជាបក្សីកូច ក្នុងទ្រុងមាសដែលដើរ ដែលឈរ ឱ្យមនុស្សជ្រើសរើសថាមួយណាដាច់គេ ហើយក៏ចង់ឬ ឱ្យទៅនោះទេ ។ សូម្បីនាងបានទទួលតំណែងលេខ១ ប្រចាំប្រទេស ឬប្រចាំពិភពលោកក៏ដោយ ក៏មិនមែនពិត ជាថានាងល្អបំផុតក្នុងប្រទេស ឬ ក្នុងពិភពលោកនោះ

ឡើយ ព្រោះនៅមានស្ត្រីដែលល្អជាងនាងច្រើនណាស់ ដែលគេមិនព្រមចូលមកប្រកួត មិនព្រមដាក់ខ្លួនឱ្យទៅជា គ្រឿងលេងរបស់សង្គម ។ ម៉ែយល់ថា កិច្ចការនេះគួរតែ មិនចាំបាច់ឱ្យមានក្នុងសង្គមឡើយ ។

ថ្ងៃនេះ ម៉ែបានពន្យល់កូនវែងឆ្ងាយណាស់ហើយ កូនចូលចិត្តស្តាប់ពាក្យឪពុកម្តាយទូន្មាន ធ្វើឱ្យឪពុកម្តាយ មានសេចក្តីសុខក្នុងចិត្ត ។

ម៉ែសូមឱ្យពរដល់កូន សូមឱ្យកូនម៉ែសម្បូណ៍ទៅ ដោយគុណសម្បត្តិដូចបានពោលហើយ នុះគឺជាសេចក្តី សុខរបស់ម៉ែ ហើយក៏ជាពរ ដែលកូនគប្បីជូនត្រឡប់ឱ្យ មកដល់ឪពុកម្តាយរបស់កូនវិញដែរ ។

ឱវាទម៉ែចុងក្រោយ

បើកូនម៉ែ ព្យាយាមហាត់អត់ធន់ចំពោះរឿងបន្តិចបន្តួចបន្ទាប់បន្សំបាន ក៏មិនចាំបាច់ត្រូវទៅអត់ធន់ក្នុងរឿងធំៗដែរ ។ មានរឿងដែលគួរឱ្យប្លែកមួយក្នុងមនុស្សយើងគឺ មានមនុស្សមិនតិចនាក់ឡើយ ដែលមិនអាចអត់ធន់ចំពោះពាក្យសិកសៀតចាក់ដោត និងការមើលងាយពីអ្នកដទៃបាន រហូតដល់ទៅសម្លាប់គេ ប៉ុន្តែ បែរទៅជាចេះអត់ធន់នៅក្នុងគុកបានដល់ទៅ១០ឆ្នាំ ២០ឆ្នាំ ឬអាចមួយជីវិតបានទៀតផង ។

មនុស្សខ្លះមិនដល់ថ្នាក់សម្លាប់គេទេ តែបែរទៅជានាំយកពាក្យសិកសៀតជាដើមនោះ មកសម្លាប់សេចក្តីសុខរបស់ខ្លួនឯងទៅវិញ។ តាមពិតនោះ បើយើងមិនយកវាមកទុកក្នុងចិត្តហើយ យើងនឹងរស់នៅជាមួយសេចក្តីស្ងប់។ ក្នុងលោកនេះ មិនមានការរស់នៅជាមួយនឹងអ្វីឱ្យប្រសើរដូចជាការរស់នៅជាមួយនឹងសេចក្តីស្ងប់ឡើយ ។

ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់កើតមានក្នុងចិត្ត កូនត្រូវតែចេះអត់ធន់ តែកុំចេះអត់ធន់របៀបដូចគោ ដូចក្របីនោះ ត្រូវតែរៀនឱ្យឆ្លាតផង ទើបអាចកសាងសេចក្តីស្ងប់ទៅបាន ។

កូនត្រូវស្គាល់តម្លៃនៃសេចក្តីល្អគ្រប់យ៉ាង ចំពោះសេចក្តីល្អ ទោះជាអ្នកណាដឹងអ្នកណាយើញ ឬមិនបានដឹងមិនបានឃើញក៏ដោយ អ្នកណាលើកតម្កើងឬមិនលើកក៏ដោយ បានលាភបានយស ឬអត់ក៏ដោយ គឺជាសភាវៈដែលគួរតែធ្វើហ្នឹងឯង ព្រោះសេចក្តីល្អចរន្ទរនៃច្រកចូលច្រកចេញច្រកចេញច្រកចេញ ។

អារតែមួយ កាលដែលចោរពាក់ គឺជាអារចោរ មនុស្សទាំងឡាយគេស្តាប់ខ្លឹម កាលបើអ្នកចិត្តបុណ្យពាក់ក៏ជាអាររបស់អ្នកចិត្តបុណ្យ មនុស្សទាំងឡាយគេបូជា ។ ទឹកនៃងតែមួយ កាលបើមនុស្សអាក្រក់គេអាស្រ័យនៅ គឺជាកន្លែងដែលគួរឱ្យរង្អៀសខ្លាច លុះដល់មនុស្សល្អចូលទៅនៅអាស្រ័យវិញ ទីនោះក៏ក្លាយទៅជាបូជនីយដ្ឋាន ។

មនុស្សយើងមានអ្វីៗ មានសាច់ មានឈាមដូចគ្នា

Document Produced by deskPDF Unregistered :: <http://www.docudesk.com>

ប៉ុន្តែ មនុស្សទាំងឡាយគេមាក់ងាយ ឬបូជា គឺស្រេច ហើយតែចិត្តដែលអាស្រ័យនៅក្នុងកាយហ្នឹងឯង កាលបើ សេចក្តីពិតច្បាស់លាស់យ៉ាងនេះហើយ ចូរកូនម៉ែជ្រើស រើសយកដោយខ្លួនឯងចុះ ថាតើត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ។

សេចក្តីសុខតាមផ្លូវលោក ក្រេបជីកយូរទៅរឹតតែ សាបដូចបរិភោគអំពៅពីគល់ទៅរកចុងអីចឹងឯង ចំណែក សេចក្តីសុខតាមផ្លូវធម៌វិញរឹងរឹតតែក្រេបជីក រឹងរឹតតែ ផ្អែមឡើង របៀបដូចបរិភោគអំពៅពីចុងដេញមករកគល់ ព្រោះហេតុនេះទើបព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់សម្តែងថា « សច្ចៈហ្នឹងឯងដែលមានរសគាប់ប្រពៃលើអស់រសទាំង ពួង » ឬម្យ៉ាងទៀតថា « រសព្រះធម៌រមែងឈ្នះអស់រស ទាំងពួង » ។

មនុស្សដែលមិនបានសិក្សាអំពីសេចក្តីល្អ សូម្បីតែ របស់ដែលល្អប្រាកដចំពោះមុខ ក៏មិនចេះចាប់យកមកទុក ឡើយ កុំចាំបាច់និយាយដល់ការស្វែងរក ចំណែកអ្នកដែល បានទទួលនូវការសិក្សាយល់អំពីសេចក្តីល្អ រមែងមិនលះ

បង់ចោលនូវសេចក្តីល្អដែលប្រាកដនៅចំពោះមុខផង និង ស្វែងរកសេចក្តីល្អដទៃទៀតផង។ អ្នកស្វែងរកល្អ រមែង បានជួបល្អ អ្នកស្វែងរកអាក្រក់ រមែងបានជួបអាក្រក់ ។

ត្រូវការជាសេដ្ឋី តែមិនចេះសន្សំទ្រព្យ ត្រូវការជា មនុស្សល្អ តែមិនចេះសន្សំសេចក្តីល្អ ទាំងពីរយ៉ាងនេះតើ អាចបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ ?

ភ័យវិបត្តិដែលកើតអំពីអ្នកដទៃ ឬ កើតអំពីខាង ក្រៅ នៅមានផ្លូវការពារបាន ព្រោះខ្លួនឯងក៏មិនបាន រួមដៃជាមួយនឹងភ័យវិបត្តិនោះ ខំប្រឹងការពារ ឬក៏រត់គេច ញាតិមិត្តបងប្អូនក៏ល្មមអាចនឹងជួយការពារបាន ចំណែក ភ័យវិបត្តិដែលកើតអំពីខ្លួនឯង ពោលគឺកើតពីការធ្វើរបស់ ខ្លួនវិញនោះ ការពារបានដោយលំបាកណាស់ ព្រោះខ្លួន ឯងក៏មិនបានតស៊ូការពារ ថែមទាំងរួមដៃទៀតផង តើអ្នក ណានឹងអាចជួយបាន ដូច្នោះ ឧបនិស្ស័យអាក្រក់ដែល កើតឡើងក្នុងខ្លួននោះឯង គប្បីឃើញថាជាកយន្តកាយដ៏ កាចសាហាវរបស់ខ្លួន ។

មនុស្សដែលជ្រមុជជ្រមុលនៅក្នុងលោក លិចចុះ នៅក្នុងលោក លំបាកនឹងធ្វើនូវប្រយោជន៍ឱ្យដល់សង្គម លោកបានណាស់ ព្រោះគេឃើញតែពីខ្លួនឯង សម្លឹង មើលតែប្រយោជន៍ និង សេចក្តីសុខផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ម៉្លោះហើយ អ្វីដែលជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន សូម្បីជីវិត ត្រូវធ្វើអាក្រក់ហើយក៏នៅតែពេញចិត្តធ្វើដែរ ចំណែកអ្វី ដែលជាប្រយោជន៍អ្នកដទៃវិញ សូម្បីជីវិត ត្រូវធ្វើល្អ ហើយក៏មិនចង់ធ្វើដែរ ។ មនុស្សដែលជ្រមុជជ្រមុលក្នុង លោក មិនចេះមានការលះបង់ពិតប្រាកដទេ គេចេះតែ លះបង់បែបបិទនុយនឹងផ្លែសន្ធឹចស្រួចត្រីតែប៉ុណ្ណោះឯង ។

បុគ្គលដែលឃើញកាលវែង គួរហាត់ឱ្យចេះមាន ការលះបង់បន្តិចម្តងៗ គឺជាការសាងនិស្ស័យ ឧបនិស្ស័យ និងអធ្យាស្រ័យល្អឱ្យដល់ខ្លួនឯង និស្ស័យនេះនឹងចាក់បូស សន្សឹមៗចូលជ្រៅទៅក្នុងសន្តាន បានជាឧបនិស្ស័យដ៏មាំ- ទាំខ្លាំងក្លា ។ ការលះបង់ ការចេះអើពើ និងការជួយ សង្គ្រោះ បានរីកផ្សាយទូលំទូលាយក្នុងសន្តានចិត្ត រហូត

អាចធ្វើនូវអ្វីដែលមនុស្សទាំងឡាយ ធ្វើបានដោយលំបាក ដូចជា ព្រះបរមពោធិសត្វ ក្រោយមកបានជាព្រះសម្មា- សម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គទ្រង់លះបង់គ្រប់យ៉ាងដើម្បីសេចក្តីល្អ និង ដើម្បីសេចក្តីសុខនៃសង្គមសត្វលោកទាំងមូល ។

ធ្វើជាមនុស្សត្រូវចេះនឹកដល់មាតាបិតា គ្រូអាចារ្យ ញាតិមិត្តបងប្អូន រហូតដល់អ្នកទាំងឡាយផ្សេងទៀតដែល រាប់អានខ្លួនផង បើយើងធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ រហូតដល់ខូច កេរ្តិ៍ឈ្មោះ វិនាសទាំងខ្លួនទៀតនោះ តើលោកអ្នកទាំង- ឡាយនោះ នឹងត្រូវខូចចិត្តយ៉ាងណាទៅ ដោយចំពោះ ដ៏ក្រៃលែង គឺមាតាបិតា លោកមានការខូចចិត្តច្រើនជាង អ្នកណាៗទាំងអស់ ព្រោះលោកបានចិញ្ចឹមមើលថែដោយ ការនឿយហត់លំបាក លោកទាំងពីរ បានលះបង់ទាំង កម្លាំងកាយ កម្លាំងទ្រព្យ កម្លាំងសតិបញ្ញា និងកម្លាំង ចិត្តទាំងអស់ សំដៅទៅក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលកូន តាំង សេចក្តីសង្ឃឹមថា នឹងបានរីករាយជាមួយសេចក្តីល្អរបស់ កូន ប៉ុន្តែត្រឡប់ជាបានស្តាប់ បានឮតែរឿងអាក្រក់របស់

កូន តើលោកមានការខកចិត្តប៉ុណ្ណាទៅ តើជាការចាក់
ទម្ងន់ទម្ងាយចិត្តរបស់លោកដ៏មានគុណយ៉ាងណាទៅ ។

ហែកូនប្រុសស្រីទាំងឡាយអើយ សូមកូនជួយម៉ែ
ឱ្យបានសម្រេចបំណង ដែលជាទិសដៅនៃការអប់រំចិញ្ចឹម
កូន គឺសូមឱ្យកូនបានជាមរតកដ៏សំខាន់បំផុត ជាមរតក
ដែលម៉ែត្រូវប្រគល់ឱ្យដល់ប្រទេសជាតិ និងពិភពលោក ។

កាលបើម៉ែបំពេញនូវតួនាទីរបស់ខ្លួនបានសម្រេច
ដោយកូនម៉ែបានជាមនុស្សល្អហើយ ម៉ែក៏មានសេចក្តីសុខ
ព្រោះសមតាមបំណងដែលបានគិតទុក តាំងពីកូននៅក្នុង
ផ្ទៃម៉ែម៉ែ ។

ម៉ែសូមយកចិត្តដ៏បរិសុទ្ធស្មោះ ជាចិត្តដែលបាន
ពលិចំពោះកូនគ្រប់បែបយ៉ាង មកឱ្យពរដល់កូន សូមឱ្យ
កូនបានជួបប្រទះតែនឹងសេចក្តីសុខ និងសូមឱ្យកូនបានដើរ
តាមស្នាមនៃអ្នកប្រាជ្ញ រហូតដល់ផុតចាកទុក្ខទាំងពួង ។

ពីបំណងផ្លូវរបស់ម៉ែ

នាមពុទ្ធបរិស័ទអ្នកមានឧបការៈ

ក្នុងការងារធម្មនាទ

១.ឧបាសក សំរឹង រំណួ	២.ឧបាសក យន្ត សួន
៣.ឧបាសក គួង លាងជេង	៤.ឧបាសក មួង យេន
៥.ឧបាសក រស់ សុផាត	៦.ឧបាសក គុយ សុផន
៧. នាង ជា សុណារី	៨. នាង យុន សុនីម៉ា
៩.ឧបាសិកា ហួន ចាន់បូដា	១០.ឧបាសក រ៉ាន់ ខុនណា

រាយនាមពុទ្ធបរិស័ទក្នុងសហគមន៍ធម្មទាន

ឧបត្ថម្ភប្រាក់ដំបូងរូបិយប័ណ្ណប្រចាំឆ្នាំ

- ១. ឧបាសក យូស៊ាង-ងួនលី និង ឧបាសិកា លីម-យឹម
- ២. ឧបាសក ឆាយ-អ៊ុំស៊ាង និងឧបាសិកា ហុង-គីមសៃ
- ៣. ឧបាសក ឆាយអ៊ុំ-ស្រែងលីម និងឧបាសិកាហួត-យឹម
- ៤. ឧបាសក ហៃ-ប៊ុនណារិន និងឧបាសិកាអោង-ស៊ីថាន់
- ៥. ឧបាសក ហៀប-បេ និងឧបាសិកា ឡៅ-កែវម្លិះ
- ៦. ក្រុមឧបាសក ឈុំ-កុសល និងឧបាសក អ៊ុន-ឆាយត្រី
- ៧. ក្រុមឧបាសក លីម-ស៊ាង (ហៅ ទូច)
- ៨. ឧបាសក យន្ត-សួន និងភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ
- ៩. ឧបាសក ប៊ុន-ហេង ឧបាសិកា ជុំ-សុខុម ព្រមទាំងបុត្រ
- ១០. ឧបាសិកា ឱម-លក្ខណា ព្រមទាំងបុត្រ
- ១១. ឧបាសិកា ញឹក-ប៊ុនថា និងឧបាសិកា ម៉ែន-សុភារី
- ១២. ឧបាសិកា ច័ន្ទ-បុប្ផាណា ព្រមទាំងបុត្រ
- ១៣. ឧបាសក ម៉ែន ច័ន្ទត្រីស្នា ឧបាសិកា សួន កល្យាណ
- ១៤. ឧបាសិកា សួន ចរណៃ
- ១៥. ឧបាសិកា អ៊ា នៅ ព្រមទាំងបងប្អូនកូនចៅ (កាណាដា)
- ១៦. ឧបាសក អ៊ុត-នៃវ៉ាន និងភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ

- ១៧. ឧបាសក ប្លោក-ងួនថៃ និងភរិយា ព្រមទាំងបុត្រ
- ១៨. ក្រុមឧបាសក មួង-យេន (វត្តសំពៅមាស)
- ១៩. ក្រុមឧបាសក ផាន់-សារី
- ២០. ឯកឧត្តម អ៊ុត-ប្រាំង និងលោកជំទាវ ញ៉ែម-សេដ្ឋា
- ២១. ឧបាសិកា ជី-ឡាង
- ២២. ឧបាសកម៉ៅ-សុគន្ធ ឧបាសិកាអ៊ឹង-យ៉ែកហួយព្រមទាំងបុត្រ
- ២៣. ឧបាសិកា អ៊ឹង-យ៉ែកសាង ព្រមទាំងបុត្រ
- ២៤. ឧបាសិកា ហេង-ស៊ីវខេង និងម្តាយឈ្មោះ អៀង-ហ្លួច
- ២៥. លោក យឹម-ស៊ីមុន្នី និងអ្នកស្រី យូ-ប៊ូលីន ព្រមទាំងបុត្រ
- ២៦. ឧបាសក ឡាយ-សុខុម ឧបាសិកា សួន-ចន្ទា និងបុត្រ
- ២៧. ឧបាសក ធីម-ញាណ ឧបាសិកា កាំង-ប៊ូលីន និងបុត្រ
- ២៨. ឧបាសិកា អ៊ំ-អ៊ិន
- ២៩. ឧបាសិកា ប៊ូអាន-ស៊ីវត្តា
- ៣០. ឧបាសិកា ប៊ូផាវ៉ាណ
- ៣១. ឧបាសិកា សាក់-ស៊ាងអេង
- ៣២. ឧបាសិកា ជា-ផាត ព្រមទាំងបុត្រ
- ៣៣. ឧបាសក ប៉ុល-នាង ឧបាសិកា ត្រៀល-ស៊ីយ៉ា និងបុត្រ
- ៣៤. ឧបាសិកា គា-ស៊ីន
- ៣៥. ឧបាសិកា អ៊ឹង-ស៊ីវន

- ៣៦. ឧបាសកអ៊ុក.សាម៉ាណារ៉ា ឧបាសិកាហិាប.តេង និងបុត្រ
- ៣៧. ឧបាសក ម៉ៅ.ស្រ៊ិន ឧបាសិកា ទូច.ស៊ីនហ៊ិន និងបុត្រ
- ៣៨. ឧបាសក ពុធ.ប៉ោលាង ឧបាសិកា ហ៊ុន.ស៊ីវអៀង
- ៣៩. ឆែមសុក្រីត + ពុធគន្ធា Chhem Sokreth et Puth Kunthea
- ៤០. ឧបាសក ម៉ែន.សៀន ឧបាសិកា អៀង.ណារី និងបុត្រ
- ៤១. ឧបាសក ឯម ភក្ដី និងមាតា ហេង ប៊ូរីស្រីនាថ
- ៤២. ឧបាសិកា ចំណាន ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ
- ៤៣. ឧបាសិកា លី វន ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ
- ៤៤. ឧបាសក ហួន ប៉ាន់ និងឧបាសិកា ថៃ នាថ ព្រមទាំងបុត្រ
- ៤៥. លោក ស៊ា រស់ និងអ្នកស្រី ញ៉ែប ដាវ៉ែត ព្រមទាំងបុត្រ
- ៤៦. លោក រឿង សេដ្ឋា និងអ្នកស្រី នាង ជួនអេងព្រមទាំងបុត្រ
- ៤៧. លោក សែន.សុវណ្ណវិទូ និងភរិយា
- ៤៨. ឧបាសក ប៊ូច ប៊ូរី ព្រមទាំងបុត្រ
- ៤៩. ឧបាសិកា អៀ.កេសរ ព្រមទាំងគ្រួសារ
- ៥០. លោកតា តាន់.ឈីវហា និងលោកយាយ ស៊ី.ចិត្តា
- ៥១. ឧបាសិកា តែ.សាយជូ ព្រមទាំងកូនចៅ
- ៥២. ឧបាសិកា តាន់.ជាលី និងពុទ្ធបរិស័ទខេត្តសៀមរាប
- ៥៣. ឧបាសិកា ឯម សុខន ព្រមទាំងកូន និងចៅ
- ៥៤. ឧបាសិកា ប៊ុល.យ៉ែម

- ៥៥. ឧបាសិកា កង.ភឹម
- ៥៦. ឧបាសិកា ម៉ក់.នាង
- ៥៧. មណ្ឌលសិក្សាព្រះពុទ្ធសាសនាមណីវត្ត ខេត្តពោធិសាត់
- ៥៨. ក្រុមពុទ្ធបរិស័ទនៅទីក្រុងស៊ីតនី ប្រទេសអូស្ត្រាលី
- ៥៩. ក្រុមពុទ្ធបរិស័ទចិត្តបុណ្យក្នុងសហគមន៍ធម្មទាន

បោះពុម្ព ៤០.០០០ គ្រឿង
សម្រាប់ជំនួយទាន

ស្ថានីយ៍វិទ្យុ ផ្សព្វផ្សាយព្រះធម៌

ព្រះពុទ្ធសាសនា

ដោយសហគមន៍ធម្មទាន នៃពុទ្ធបរិស័ទ

ខេត្ត-ក្រុង	វេលាផ្សាយ	ស្ថានីយ៍វិទ្យុ
រាជធានីភ្នំពេញ	-05h00 mn	-FM 99 MHz
	-18h00 mn	-FM 95 MHz
	-19h00 mn	-AM 918 MHz
	-19h30 mn	-FM 97 MHz
	-20h00 mn	-FM 98 MHz
	-20h30 mn	-FM 96 MHz
	-06h00 mn	-FM 92 MHz
ក្រុងព្រះសីហនុ	-13h00 mn	
ខេត្តបាត់ដំបង	-06h00 mn	-FM103.2MHz
	-06h30 mn	-FM 96 MHz
	-18h00 mn	-FM 91 MHz
	-18h30 mn	-FM 96 MHz
	-19h30 mn	-FM103.2MHz
ក្រុងប៉ៃលិន	-18h00 mn	-FM 90.5MHz
ខេត្តសៀមរាប	-18h30 mn	-FM100.5MHz
ខេត្តពោធិ៍សាត់	-06h00 mn	-FM 98.5MHz
ខេត្តកំពត	-18h30 mn	-FM103.5MHz
ខេត្តកំពង់ចាម	-05h30 mn	-FM100.5MHz

ការសម្តែងនូវព្រះសង្ឃ និងមកនូវសេចក្តីសុខ

សេចក្តីតោវដៃនរបៀបរៀបរយដោយ

ខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ

ប៊ុត សាវណ្ណ

១. ម៉ែ
២. ជំនួយសតិភាគ ១ ដល់ភាគ៧
៣. មនុស្សជាមួយនឹងការងារ
៤. សិក្ខាបទមនុស្សល្អ
៥. ពរ៤ប្រការ
៦. ព្រះពុទ្ធភាសិត ៤៣តាថា
៧. ខ្លឹមសារគូរយល់ដឹង
៨. ព្រះពុទ្ធសាសនា
៩. កូនមាសឪពុក

សព្វទានំ ធម្មទានំ ជីវិតំ
ធម្មទានឈ្នះអស់ទានទាំងពួង ។

មតិដ៏ល្អក្នុងប្រទេសស្រុកមានស្រីពូកែ

ឪពុកប្រាថ្នាឱ្យកូនប្រុសជាប្រុសពិតៗ ជាមនុស្ស ចេះលះបង់ មានសេចក្តីអត់ធន់ រឹងប៉ឹងស្វាហាប់ មាន អធ្យាស្រ័យតស៊ូ ព្យាយាមហើយឆ្លាត មិនលះបង់ចោល នូវមុខនាទី ជាមួយគ្នាផងដែរ ឪពុកសូមឱ្យកូនជាមនុស្ស សុភាពរាបសា មានចរិយាទន់ភ្លន់ ។

មនុស្សដែលសុភាពរាបសា មានចរិយាទន់ភ្លន់ មិន មែនបានសេចក្តីថា ជាមនុស្សទន់ខ្សោយនោះទេ ។ ក្នុង ទំនងដូចគ្នា មនុស្សដែលរឹងប៉ឹងស្វាហាប់ មិនមែនបាន សេចក្តីថា ជាមនុស្សកាចសាហាវ ប្រាសចាកនូវគុណ សម្បត្តិរបស់មនុស្សនោះឡើយ ។ កូនត្រូវនាំយកនូវគុណ សម្បត្តិទាំងពីរប្រការនេះ មករួបរួមបញ្ចូលគ្នាហើយឱ្យ តាំងនៅក្នុងខ្លួនកូនឱ្យបានកុំខាន គឺរឹងប៉ឹង ស្វាហាប់មាន អំណត់អត់ធន់ និង សុភាពរាបសាចរិយាទន់ភ្លន់ ចេះ ក្រែងចិត្តអ្នកដទៃ ដោយចំពោះទៅលើសុភាពស្រ្តី ។

កូនប្រុសមានឪពុក កូនត្រូវចេះក្រែងចិត្តសុភាព- ស្រ្តីឱ្យច្រើន ត្រូវបដិបត្តិឱ្យបានល្អ មានសភាពទន់ភ្លន់ និង សុភាពរាបសាជាទីបំផុត ព្រោះស្រ្តីភេទជាភេទដែលល្អ- ល្អះល្អិតល្អន់ទន់ភ្លន់ដោយធម្មជាតិ ជាភេទដែលត្រូវការ ភាពស្រទន់ ការថ្នាក់ថ្នម និងការយកចិត្តទុកដាក់ដោយ ល្អ តែទាំងនេះសូមកូនកុំយល់ខុសថា ស្រ្តីជាភេទដែល ទន់ខ្សោយឱ្យសោះ ព្រោះទៅតាមសេចក្តីពិតហើយនោះ ស្រ្តីមានសេចក្តីអត់ធន់ មានការលះបង់ដ៏យ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ នេះគឺឌីសដោយកស្រ្តីដែលល្អ ជាស្រ្តីដែលបានអប់រំបន្តិ ឧបនិស្ស័យក្នុងគុណធម៌ទាំងឡាយ ។

ការមានគភ៌ត្រូវពពោះ៩ខែប្លាយក្តី ការឆ្លងទន្លេ សម្រាលកូនក្តី សឹងមានការលំបាកលំបិនដ៏យ៉ាងខ្លាំងក្លា ជាការសម្តែង ដល់សេចក្តីអត់ធន់ដ៏យ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់របស់ស្រ្តី ប៉ុន្តែ ក៏មានសេចក្តីសោមនស្សរីករាយ កប់ស្ងៀតជាមួយ សេចក្តីលំបាកផងដែរ ព្រោះដឹងខ្លួនថា បានធ្វើម៉ែ ។

តើមានអ្នកណាខ្លះទៅនៅក្នុងលោកនេះដែលមាន

សេចក្តីអត់ធន់ និងលះបង់ក្នុងការចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាកូន ឱ្យដូចជាម៉ែ ។ សេចក្តីដែលឪពុកនិយាយនេះ យ៉ាងហោចណាស់ក៏គង់មានស្ត្រីម្នាក់ជាព័ស្តុតាង ដែលល្មមនឹងឱ្យឪពុកជាសំអាងបាន គឺម៉ែរបស់កូនហ្នឹងឯង ។

ឪពុកនិយាយរឿងនេះ ដើម្បីឱ្យកូនជាក់ច្បាស់នៅក្នុងចិត្ត ចំពោះភារកិច្ចដ៏សំខាន់របស់ស្ត្រីភេទ ដើម្បីកូនប្រុសបានបដិបត្តិ ទៅរកដោយសុភាពរាបសានិងទន់ភ្លន់។ កូនមិនត្រូវធ្វើអ្វីតាមតែចិត្តខ្លួនឯងនឹកចង់នោះទេ មិនត្រូវឃើញតែពីបានមកខ្លួនដោយមិនចេះទទួលខុសត្រូវ និងមិនត្រូវសម្មត គំរាម កំហែងទឹកចិត្តរបស់ស្ត្រីនៅពេលដែលមានទំនាក់ទំនងនឹងគ្នានោះឡើយ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ កូនគង់តែនៅមានការទាក់ទងគ្នាជាមួយនឹងស្ត្រីជារៀងរហូតទៅក្នុងជីវិត បើមិនផ្នែកណាមួយទេ ក៏ផ្នែកណាមួយទៀតដែរ ហើយជាធម្មតាទៅខាងមុខ កូនក៏ត្រូវរៀបការមានប្រពន្ធ គឺជាការរស់រួមសុខទុក្ខជាមួយស្ត្រីណាម្នាក់ ដែលកូនសម្រេច

ចិត្តជ្រើសរើសយកជាគូប្រចាំជីវិត ។

ការយកប្រពន្ធជាការសម្រេចចិត្តដ៏ធំមួយក្នុងជីវិត ព្រោះហេតុដូច្នោះ កូនប្រុសកុំប្រញាប់ប្រញាល់យកដោយឥតគិតគូរនោះ ត្រូវមើលឱ្យល្អ គិតឱ្យសព្វគ្រប់សិន ។

នៅមានការសម្រេចចិត្តដ៏សំខាន់មួយទៀត គឺការសម្រេចចិត្តជ្រើសរើសការងារចិញ្ចឹមជីវិត កូនត្រូវជ្រើសរើសឱ្យសមនឹងឧបនិស្ស័យ ព្រមទាំងជំនាញរបស់ខ្លួនផង ដើម្បីជាហេតុឱ្យកូនចេះស្រឡាញ់ក្នុងការងារនោះឯង ។

កូនមានឪពុក កូនត្រូវជាមនុស្សនឹងផឹង កុំឡេះឡោះចំពោះការងារ កូនត្រូវចាំទុកថា ការងារល្អដែលកូនបានធ្វើ គឺជាគុណតម្លៃនៃជីវិតរបស់កូន ។ ជាបន្តទៅឪពុកឱ្យកូនទាំងប្រុសទាំងស្រីសិក្សាអំពីម៉ែ និងស្តាប់ឱវាទរបស់ម៉ែ ដោយការយកចិត្តទុកដាក់ជាទីបំផុត ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃ១៥កើត ខែផល្គុន ព.ស.២៥៤៦
ព័ទ្ធិលុករបស់កូន